

54

தாசுரின் கவிதை மலர்கள்

ஒரு ஆராய்ச்சி

S. டோரதி, B. Sc.

முன்னுரை :

V. R. M. செட்டியார், B. A.

Donated in memory of late
Professor Dr. N. VELMURUGU
(University of Peradeniya)

★ PROGRESSIVE PUBLISHERS ★

No. 6, New Market St.

KARAIKUDI-I (Rd. Dt.)

First Edition - 1968 February
CopyRight

LITERARY CRITICISM

விலை ரூ. 1-25

Printed at Valluvar Āchagam, Karaikudi (Ramnad Dt)

FOREWORD

There are two critical essays on Tagore's Gitanjali and his Gardener with adequate translations of his selected poems, in defence of Literary Criticism.

These critical essays are reflective, subtle, suggestive, individual, discursive, serene and enjoyably profound. The Critic Miss. S. DORATHY'S prose style is lucid, crisp, convincing and comprehensive.

This book is a new venture in the field of modern criticism.

KARAIKUDI.

V. R. M. CHETTIAR, B. A.,

29—2—1968

“நான்

கவிஞன் அதரங்களிலே, உறங்கினேன் ;
காதல் மேதைபோல், பல இன்பக்கனவுகள்
கண்டேன்.”

— ஷெல்லி

அருள் வேட்டல்

(கீதாஞ்சலி விளக்கம்)

இறைவனே, உந்தன் விருப்பம் என் உயிராய், உடலாய் இவ்வுலகில் வந்துள்ளது. வாழ்க்கையின் இனிய சாரத்தை வாழ்ந்து முடிக்கும் முறைமையில், உம்மிடம் திரும்பவும் ஒப்படைக்க வேண்டிய கடனாளியே நான்.

முகில் விளிம்பில் கரைக்கட்டும் ஒளியின் விளக்கத்தில், உலகின் இனிமை, புனிதம், அத்தனையும் இதய அந்தரங்கத்தில் விளையாட விட்டிருக்கும் குழந்தையின் புன்னகைப் பூரிப்பில், இதழ் கரங்களால் தென்றலில் உம்மை வணங்கும் மலர்களின் நடனத்தில், உம்மை நானுணர்கிறேன். இவையனைத்தும் “தேவனே முதற் பெரும் சசிகள்”, என்னும் நித்திய கீதத்தை பாடிக்கொண்டிருக்கின்றன.

கோடிக் கணக்கான ஜீவராசிகளில் ஒன்றுதான் நான் என்றாலும், என்னிடத்தே உந்தனுக்கு மிகுந்த வாஞ்சை யிருப்பதாக மகிழும் சிந்தனையே, என்னை உம்மிடத்திற் கு ஓடிவரச் செய்கிறது. கோடிக் கணக்கான விண்மீன்களின் நடுவே ஒரே ஒரு விண்மீன்மட்டும் வானத்தைச் சொந்தங் கொண்டாட முடியுமோ?—எனினும் என் அறியாமையைப் பொருட்படுத்தாமல் உம்முள் எனக்கு இடமளித்தீர்.

சகத்தையல்ல, சகத்தின் இதயத்தையே இறைவன் விரும்புகிறான்.

உலகத்தில் நீ விரித்த அழகின் மென்மையிலே, இனிமையிலே, நீ உனது நித்தியத்தையும், ஆத்மாவின்

நித்தியத்தையும் மட்டும் உணர்தல் வில்லை - அதனுடன் அநித்திய உடலின் அகங்காரத்தைப் போக்கவும் வலியுறுத்துகிறாய்.

வானளாவி நிற்கும் மரங்கள் உன் கண்களின் கனிவிற்காக ஏங்கி நிற்கின்றன. மண்ணில் படர்ந்த பசுங் கொடிகள் உனது சேவைக்காகக் காத்திருக்கின்றன.

மரங்களில் மலர்ந்த பெரிய பெரிய மலர்கள் தங்கள் வண்ண இதழாடை அலங்காரத்தில் தேன் துளிர்க்க, உன்னுடன் பக்திமொழியில் உறவாடிக்கொண்டிருக்க, புற்கள் தம் கண்ணீரைப் பனித்துளிகளாய் மலரவிட்டு இதயமொழியில் உன்னுடன் உறவாடுகின்றன.

எல்லையின் இன்பத்தை மிகைப்படுத்தவே, அதனை அடையச்செல்லும் வழியெல்லாம், இடரச் செய்யும் கற்களைப் பரப்புகிறாய். துன்பத்தில் இன்பங்காணும் இதயங்களைக் கொண்டிருக்கும் இதே உலகம் இன்பத்தையும் துன்பமாக்கும் இதயங்களையுமல்லவா பெற்றிருக்கிறது.

மலர்வதற்கு முன்னும், உதிர்ந்த பிறகும், மலர் கொண்டுள்ள அமைதிக்கு இடையே, மலர்ந்த நிலையில் அதன் வாழ்க்கையின் சாரம் மணந்துக்கொண்டிருக்கிறது.

பிறப்பின் பெருமையை உடல் அனுபவிக்க, இறப்பின் இன்பத்தை ஆத்மா அனுபவித்து அகமகிழ்கிறது.

அழகின் பிறப்பை மலர்களிடம் வைத்த இறைவன் அன்பின் சிறப்பை, உலகின் இதய அந்தரங்கத்தில் புதைத்து வைத்தான்.

கனிகளுக்கென்று கரங்களை நீட்டிக்கொண்டிருக்கையில், முதலில் காய்ந்த சருகுகள் உன் கைகளை அணைத்து மகிழ்ந்தாலும், இதயமே! கரங்களைப் பின்னே இழுத்துக் கொள்ளாதே; ஏனெனில் கனிகள் உன் கைகளை அணையும் நாள் மிக மிக அருகிலுள்ளது.

“கடவுள் எங்கே?” என நான் கேட்டபொழுது “எங்கும்” என பதிலுரைத்தது அறிவு. ஆனால் அன்போ “இங்கே” எனத் தன்னையே சுட்டிக் காட்டிக்கொண்டது.

கிளைகள் வெவ்வேறாயினும், அடிமரம் ஒன்றேபோல்; வழிகள் பலவாயினும் சேருமிடம் ஒன்றேபோல்; கணக்கற்ற மதங்கள் சங்கமமாகும் அன்பெனும் பெருங்கடலே இறைவன்.

இறைவா! பகற்பொழுதில், உமதன்பின் ஆர்ப்பரிப்பை உணருகிறேனென்றால், இருளில் அதன் ஆழத்தை உணர்ந்து துதிக்கிறேன்.

வாழ்க்கை யென்னும் நூலின் ஒரு முனையை நீ கெட்டியாகப் பற்றியிருக்கிறாய் மறுமுனை எனது நடுங்கும் மெல்லிய கைகளில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. உன் கரங்களின் அணைப்பைப்பெற நான் எவ்வளவு சாக்கிரதையாக அதைப்பற்றிக் கொண்டு வரவேண்டும்.

எனது பிறப்பும், இறப்பும் உனது விருப்பமே இடையிலே வரும் சலனமாகிய வாழ்க்கையை உனக்கு விருப்பமானதாகச் செய்யும் பொறுப்பை என்னிடமே அளித்துவிட்டாய்.

இறைவா! அழகை உணர்த்த அறிவைப் படைத்தனையோ அல்லது அறிவை உணர்த்த அழகைப் படைத்தாயோ?

வாழ்வின் வளமை, உறங்கும் குழந்தையின் நெற்றியில் பதியும் அன்னையின் முத்தமாய், இறப்பில் பதிகிறது. அவ்வாறு முத்தமிடப்பட்ட குழந்தையின் இதழ்களில் விரியும் புன்னகையாய், ஆத்மா அமைதியின் சுதந்திர ஆனந்தமாய் பூரிக்கிறது.

ஆழத்தை உணர்த்தும் அமைதியைப்போல, நீ எனக்களிக்கும் வரங்களாகிய துன்பங்களிலே உனதன்பின் ஆழத்தைக் காண்கிறேன்.

உதிர்ந்து, உலர்ந்து போவதின் நிச்சயத்தை அரும்பு அறிந்திருந்தாலும், தன் இதழ்களை மலர்த்தாமலிருப்பதில்லை. ஆனால் மனிதனோவெனில் துன்பத்துயரங்களில் சிக்கி உழலும்பொழுது “நான் ஏன் வாழவேண்டும்?” என பலமுறை கேட்டுக்கொள்ளுகிறான்.

அகண்டு விரிந்த வானத்தே எண்ணத் தொலையாத விண்மீன்களைப் படைத்திருக்கும் நீ, எனது சின்னஞ்சிறு இதயத்தையும் அவ்வாறாக எண்ணியே எண்ணிலடங்காச் சிந்தனைகளை அலைமோத விட்டாயோ?

காலத்தின் நித்திய ஓட்டத்தின் மூலம், மனித வாழ்க்கையின் அநித்தியத்தை, தன் அடிச்சுவடுகளாகப் பிரித்துகொண்டே செல்கிறது உலகம்.

தீர்வையின் நாளிலே, மலர்கள், “எங்கள் அழகால், மணத்தால் உலகத்தை மகிழ்வித்தோம்” என்றும், சலசலக்கும் நீரோடைகள் “கூழாங்கற்களிடையே புகுந்து வரும் எங்கள் இன்னிசையால் உலகத்தை மகிழ்வித்தோம்” என்றும் கூற, இறைவனே

“நான் என்னிதயத்தால் மகிழ்வித்தேன் உலகத்தை” என்று சொல்லும்படியாக என்னை உள்ளத்தால் உயரச் செய்வாய்.

பிறப்பில், பிறரை மகிழ்விக்கும் மனிதனின் ஆத்துமம். இறப்பில் தன்னையே மகிழ்வித்துக் கொள்ளுகிறது.

காலம் நுழையாதிருக்கும் இடத்தில் மட்டுமே இறப்பு நுழையாதிருக்கும். ஆனால் அத்தகைய இடம் எங்ஙனும் இல்லையே!

தொடுவானம் போல் எட்டிஎட்டிச் செல்லும் நிறைவேறாத ஆசைகளின் முடிவுறாதத் தன்மையிலே ஞானம் பிறக்கிறது, அதனுடன் தத்துவமும் இழைந்தோடுகிறது.

இருளின் விளக்கத்திற்கு உவமையாக இருளையன்றி வேறு எதைக் கூறுவது? ஒளியின் விளக்கத்திற்கு ஒளியை யன்றி வேறு எதனைக் கூறமுடியும். இதுபோல் உவமையறியாத ஏதோ ஒரு உன்னதமே நீ என்று அறிகிறேன்.

“எப்படி” என்பதை விளங்கிக் கொள்ளும் மனிதன், “ஏன்” என்பதற்கு விளக்கமாக நிற்பது நீ, என்பதை ஏனோ பல சமயங்களில் மறந்து போகிறான்

அன்பென்னும் நேரான பரந்த, செழிப்பான பாதை தன் முன்னே விரிந்திருக்க, மதங்களென்னும் குறுகிய, ஒற்றடிப் பாதைகள் வழியே சென்றவாறு, உன்னைக் காண, தட்டுத் தடுமாறிக் கொண்டிருக்கின்றனர். மதங்கள் வழிகளாயினும், அவைகள் மட்டுமே வழிகளென்பதல்ல.

வெறுமையாய் கூப்பிய கரங்களுள் நுழையாத நீ, விரியும் இதயத்துள் மிக அருமையான உன் இருப்பிடத்தை அமைத்துக் கொள்கிருய்

கூட்டை விட்டு எங்கெங்கோ தொலைவில், தொலைவில் பறந்து பறந்து சென்றாலும் அந்திப் பொழுதில் தன் கூட்டை அடையும் பறவையைப் போல், உன் கரங்களின்று வந்து இவ்வுலகிற்குள் பறந்து கொண்டிருக்கும் எனது ஆத்மா, உன்னைத் திரும்பவும் அடைய வேண்டும்.

பிறப்பால் இவ்வுலகை அறிமுகப் படுத்திய தேவனுக்கு, இறப்பால், எனது வாழ்க்கை முறைமையை என் ஆத்மா அறிமுகப்படுத்தும். அவ்வினிய அறிமுகம் மகிழ்ச்சிக்கு உரிய ஒன்றாய் அமைய வேண்டுமானால் நான் எங்ஙனம் வாழ வேண்டும்?

இறைவனே! உமது படைப்பின் சிகரம் மனிதனின் உள்ளமே ஏனெனில் உன்னைப் பற்றி சித்தனை அங்குதானே உதிக்கிறது

செல்வத்தில் பூக்கும் சிரிப்பு மறைந்து மாறிப் போக, செல்வமின்மையில் பூக்கும் சிந்தனை அழியா அடிச் சுவடுகளை விட்டுச் செல்லும்.

இனியதைப் பெறுவதைக் காட்டிலும், இனிய வருக்காய் இனியதை இழத்தலே மிகவும் இனிமையான காரியம்.

மண்ணை மறைக்கும் பன்னீர் பூக்களாய் உன் கனிவு நிரம்பிய கரங்களினின்று வீழும் அருட் கொடைகள் என் ஆத்மாவின் பெருவெளியை நிறைத்திருக்கின்றன.

என்னிதயமலரீன் வண்ணத்தையும், மணத்தையும்
முற்றிலும் நீ ஒருவனே அறிந்திருக்க முடியும்.

ஒன்றைப் பெற நினைக்கும் ஆவலில் காத்துக்
கொண்டிருக்கும் காலத்தின் விரிவு, அதன் மதிப்பை
மேலும் மேலும் உயர்த்திக் கொண்டே செல்லுகிறது.

ஆத்ம வீணையின் புனிதமான இசை, அன்பினால்
மட்டுமே மீட்டப்படுகிறது அந்த அன்பின் விரல்களின்
நளினம் ஆத்ம நரம்பின்மேல் நடனம் புரியும் பொழுது
காலத்தை வென்ற நித்தியத்தை உணர்த்தும்

இறைவ! உனது மலர்மனை எனக்காகப் படைத்தாய்.
அதன் மணத்தை எனக்காகப் படைத்தாய். சலசலக்கும்
நீரோடையின் இசையை, சவுக்கு மரங்களிடையே
இன்னிசையாய்த் தவழும் தென்றலை. வைரச் சிதறல்
களாய் செல்வங் கொண்டிருக்கும் இரவின் இனிமையை,
ஒளி நல்கும் பகற் பொழுதின் ஆர்ப் பரிப்பை எனக்
கொண்டு படைத்துள்ளாய். ஆனால் இதற்குப் பதிலாக
என் எளிமையான இதயத்தை மற்றவர்களுக்குப்
படைக்கக் கட்டளையிடுகிருய் என்பதை நானுணர்
கிறேன்.

வான் முகட்டை வெள்ளி நிலா முத்தமிட, அன்னை
அவணைப்பிலிருக்கும் அமுதக்குழவி அழகாய்ச்சிரித்தது.
“அழகு இங்கே, இங்கே” என உள்ளம் சிலிர்த்தெழ
இறைவா! அந்தப் புனிதத்தில் உன்னை உணர்ந்தேன்.

தீயவைகளை அழிக்கும் திரத்தை எனக்களிப்பாய்,
இல்லையேல் தீயது என்பது என்னவென்றே அறியாத
அறியாமையிலேயே இருப்பதே எனக்கு விருப்பம்.

காய்ந்து உலர்ந்த மண்மேடு, நீர் தங்கியிருக்கும் பள்ளத்தைப் பார்த்து, தன் உயர்வை சொல்லிப் பெருமையடித்துக் கொண்டது. பள்ளமோ, தன்னிடத்திற்கு வரும் உயிர்களுக்குத் தண்ணீரை நல்கியவாறு அமைதியில் பிராத்தனை கொண்டது.

இறைவா! நீர் விரும்புவது தேன் துளிர்க்கும் வண்ண மலர்களல்ல, கண்ணீர் துளிக்கும் இதய மலர்களே என்பதை அறியும் ஆத்மாவே இன்பத்தில் பூரிக்கிறது.

உமது படைப்புகள் ஒவ்வொன்றும், உன்னை சர்வ சதாகாலமும் உணர்த்திக் கொண்டிருக்க, தேவனே, “தெய்வம் இல்லை” என்று தம்மனத்திற்கு வலியப்புகட்டி ஏமாந்து, ஏமாந்து போகிறார்கள் பலர்.

இறைவ! உனது படைப்பான ஆதவனின் ஒளியைக் கண்டு என் கண்கள் கூசுகின்றனவே. பேரொளியாகிய நீ எங்ஙனம் இருப்பாய்?

தேவனே! அன்பின் பரமரகசியம் நீ என்பதையும், தேவரகசியமே. அன்பு என்பதையும் உலகமுழுவதும் ஒரு சேர அறியும்பொழுது உலகமே சொர்க்கமாக நிர்மாணிக்கப்படும்.

இறைவா! உன் னால் படைக்கப்பட்ட மனித உள்ளமே தன் வேண்டாத சிந்தனைகளின் பேரிரைச்சலால், அதனை நோக்கி அழைக்கும் உனது குரலின் இனிமையான நாதத்தை, உதயப் பேரொளியை மறைக்கும் மூடுபனியைப் போல் மறைக்கிறது. உண்மையைப் பிணைத்துக்கட்டும் தனைகள் எத்தனை நாட்கள் தாங்கக்கூடும்? கனிந்த பழம் காம்பினின்று உதிர்ந்து தானே ஆகவேண்டும்.

இலையாய், மலராய், பிஞ்சாய், வாழ்க்கைத் தருவி
னின்று உதிர்ந்து போக விரும்பவில்லை. கனியின்
இனிமையாய், என் வாழ்க்கையின் அனுபவங்களாய்,
உன் கரத்துள் என் ஆத்மாவைச் சேர்க்கவே விரும்பு
கிறேன்.

என் இதயக் கதவினைத்தான் நீ தட்டுகிறாய்
என்பதை அறியாமல் எங்கெங்கோ சென்று உனக்காகக்
காத்திருக்கும் சிந்தனைகளை என்ன செய்வது?

நீ படைத்த வானிலிருந்து லட்சக்கணக்கான
விண்மீன்கள் உதிர்ந்து போவதையும், நீ படைத்த
மண்ணைத் தழுவி நிற்கும் செடி கொடிகளினின்று
எண்ணற்ற மலர்கள் வாடி உதிர்வதையும் பொருட்படுத்த
வில்லை நீ -- ஆயினும் உன்னை மறந்துபோகும் மனித
னின் கண நேர சிந்தனையை ஒரு பொருட்டாக
மதிக்கிறாய்.

வளம்மிகும் பாதையைச் சுட்டிக் காட்டும் உமது
விரல்களின் நளினத்தை மனிதன் அநேக சமயங்களில்
மறந்து விடுகிறான்.

இறைவ! மனித உள்ளத்தின் உயர்ச்சியில் மட்டுமே
உனது தெய்வீக கோபுரத்தை அமைத்து அதில் குடியிருக்
கிறாய் நீ. தோன்றி மறையும் மின்னல், மலர்ந்து
உதிரும் மலர், தோன்றி உடையும் நீர்க்குமிழிகள்—
இவைகளெல்லாம் பிறந்து, மறையும் மனித வாழ்க்கையை
நினைவுபடுத்தினாலும், மறைவிற்குக் கீழே மகிழ்ச்சிகர
மான உனது இல்லம் மனிதனுக்காக மட்டுமே காத்திருக்
கிறது.

முடியிருக்கும் கைகளுக்குள்ளிருக்கும் பொருளின்
நிச்சயமற்றத் தன்மையைப்போல, என் எதிர்காலம்,

வளம் நிறைந்ததாகவும், வெறுமையாகரும் மாறி மாறி என்னுள் வட்டமிடுகிறது.

தேவனே! உனது பேரொழியாம் தடாகத்தில் தாமரை இலைகளால் இவ்வுலக வாழ்க்கையை அமைத்திருக்கிறாய் அவ்விலைகள் மீது உருண்டோடும் நீர் திவலைகள்போல் என் ஆத்துமா அப்படியும் இப்படியும் அல்லாடிக் கொண்டிருக்கிறது. இறப்பென்னும் பெருங்காற்றுமட்டுமே அவையனைத்தையும், தடாகத்து நீரில் இரண்டறக் கலக்கச் செய்யும்.

உன்னை உணர்ந்து கொள்ளும் பொருட்டே, உனது மகிமையை அறிந்து கொள்ளும் பொருட்டே எனக்குப் பிறப்பினை நல்கினாய். எனவே உன்னை அறிந்து, உணர்ந்து அடைவதே வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாய் இருக்கட்டும்.

ஆழ்ந்த அமைதியில், சூழ்ந்துள்ள தனிமையில், என் இதயம் மௌன மொழியில் உன்னுடன் உறவாடும் பொழுது உனது அன்பின் பேரிரைச்சலை என்னிதயச் செவிகள் கேட்டு இன்பங் கொள்கின்றன.

இயற்கையே வாழ்க்கையின் தத்துவங்களால் பரிணமித்துக் கொண்டிருக்கிறது. பிறப்பு உணர்த்தும் இறப்பின் நிச்சயம் போல, வெற்றி, தோல்வியின் நிச்சயத்தையும் இன்பம், துன்பத்தின் நிச்சயத்தையும், உணர்த்திக்கொண்டிருக்கின்றன.

மாசுபடா எண்ணங்களிலாடும் பொருட்களெல்லாம் தெய்வீகமானவையே.

தேவனே, நீ படைத்த வண்ண வண்ண மலர்களையே என் பொருட்களென உனக்குச் சமர்ப்பிக்கும்

பொழுது. எனது எளிமையான இதயமலரையும் அவற்றிற்கு இடையில் வைக்கிறேன். நானே கொடுக்கும் பொருள் அது ஒன்று மட்டுமே.

இறைவ! உமதன்பெணும் நல்முத்தினை அடைவதற்கு வாழ்வின் இன்பதுன்ப சாகரங்களில் முழுகி, முழுகி வெறுமையான கரங்களோடு எழுந்துக்கொண்டிருக்கிறேன். கோவிலில் உன் உருவமென ஒன்றைக்காணும் பொழுதைவிட, நீ படைத்த மலர்களை, உன் மகிமையுடன் சேர்த்துக்காணும் பொழுதே, எனக்கு உன்னை உணர்த்தும். என்னை உணர்ந்துகொள்ளும் இன்பமாய் இருக்கிறது.

குழந்தையின் கபடமற்ற இதழ்களின் ஒளியாட்டப் புன்னகை எனது இதயத்தின் புன்னகையாய் அமைய வேண்டும் ஏனெனில் அங்கே தேவனின் அருளின் அந்தரங்கம் புதைந்து கிடைக்கிறது.

இறைவனே, உன்னுடைய ரகசியங்களை அனைத்தும் இயற்கையிடம் சொல்லி வைத்துள்ளாய். ஆனால், உண்மைக் கவிஞன் என்ன மாயத்தினாலோ அவற்றை தன்னுள் அறிந்து கொள்வதுடன் குழ நிற்போருக்கும் உபதேசிக்கிறான்.

தேவனே! என் எளிமையான இதயத்திற்கு உன்னையும், உனது அருளுக்கு என்னையும் உணர்த்தும் அந்த அந்தரங்க மொழிதான் எது? வார்த்தைகளுக்கு அப்பாற்பட்ட உணர்ச்சிகளைப்போல், அந்த உணர்ச்சிகளுக்கும் அப்பாற்பட்ட ஒன்றே தெய்வீகம்.

உணர்வுகளின் வேலையின் மிகச்சிறிய பங்கை மட்டுமே வார்த்தைகள் செய்து முடிக்கின்றன. உணர்வுகளால் மட்டுமே உணரமுடியும்.

அந்திப் பொழுதில் மேல் திசையைச் செக்கச்சிவந்த குழம்பாக்கிக் கொண்டு, மறைந்துகொண்டிருக்கும் சூரியனுக்கு நீலவானம் செலுத்தும் இறுதி வணக்கம் சந்திரோதயத்திற்குச் செலுத்தும் முதல் வணக்கமாகிறது தேவனே! இவ்வுலக வாழ்க்கைக்கு, ஆத்மா இறப்பின் மூலம் இறுதி வணக்கத்தைச் செலுத்த, அதுவே உந்தன் பேரொளி உதயத்திற்கு முதல் வணக்கமாய் அமைகிறது.

வாழ்க்கை உண்மையான நிறைவை எய்தியிருக்கு மானால் இறப்பு இனிமையானதே.

பல இழப்புகளின் நிழலில் ஆத்மாவின் நிறைவு பிறந்து இன்பங்காணுகிறது.

பிறப்பையும் இறப்பையும் உன்னிடம் வைத்துக் கொண்ட நீ, வாழ்க்கையை என்னிடம் விட்டு வைத்தாய். உந்தன் கைகளிடையே ஊசாலாடிக் கொண்டிருக்கும் அந்த இருமுனை நூல்களுக்கிடையே மலர்களைத் தொடுக்க வேண்டியவனாயிருக்கிறேன் நான். ஏனெனில் உன் பாதக் கமலங்களைச் சுற்றி அதனை அணிவிக்கும் பொருட்டே, 'மனித சிந்தனைகளுக்கு அருகிலிருக்கும் பொருட்டு துன்பங்களையும் படைக்கிறாய்.

வாழ்வின் முதிர்வில் உலகத்தின் வெற்றுச் சிந்தனைகள், கார்கால இலைகளாய் உதிர்ந்துபோக, உன்னைப்பற்றிய சிந்தனைகளோ வெனில் கணிகளாய் முதிர்ந்து நிற்கின்றன.

உலகத்தின் புனிதங்களை யெல்லாம் தன் இதய அந்தரங்கத்தில் விளையாட விட்டிருக்கும் குழந்தையைப் போல், தேவனே! உனது அருளின் அந்தரங்க புது மலர்ச்சியில் என் ஆத்மாவைக் கட்டுப்பாடின்றி விளையாட விடுவாயாக.

உன்னைத்தேடி என் அந்தராத்மா, கூட்டிற்குச் செல்லும் வழியைத் தவறவிட்டு விட்டு அலையும் பறவையைப் போல அலைமோதுகிறது.

அமைதியை விரும்பும் கடற்கரையின் மௌன இனிமையைப் பேரிரைச்சலுடன் கலைக்கும் அலைகளின் கும்பல்போல, உன்னருளின் மௌன அழகை அறியத் துடிக்கும் எனது ஆத்மாவை, வேண்டாத நினைவலைகள் புரியாத வெற்றுக்குரல் பேரிரைச்சலால் நோகடிக்கின்றன.

இருளிற்குப் பிறகு வரும் ஒளியின் நிச்சயம், இவ்வுலகப் போராட்டத்திற்குப் பின்னிருக்கும் மறுவுலக சமாதானத்தை உணர்த்துகிறது.

'வாழ்க்கை எது' எனக் கேள்வி - இசையில் தன் இதழ்களை மலர்த்தும் மொட்டுக்கண்டு புன்னகை பூத்தவாறு "இவ்வுலக வாழ்க்கை இதுவே" என்னும் கீதமிசைத்தவாறு நேற்றைய மலர் மண்ணில் உதிர்கிறது.

தான் ஓடிக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே என்னைத் தன்னுடன் சேர்ந்துகொள்ளுமாறு, காலம் எனக்கு அழைப்புவிடுக்கின்றதே யொழிய, என் பொருட்டு, நின்று என் வருகைக்காகக் காத்திருப்பதில்லை.

அன்பு ஒரு திகட்டாத இன்பமாயிருக்க அங்கே துன்பத் துயரங்கள் நலந்தரும் கசப்பாக இருக்கின்றன.

நட்டநடுக்காட்டில் இருக்கும் நிச்சயமான புதையலுக்காகக் கானகத்தின் வழி நடக்கும் சிரமங்களைப் பொருட்படுத்துவதில்லை. தேவனே! நீ எனக்கென்று

வைத்திருக்கும் இனிய நித்திய வாழ்வின் பொருட்டாக இவ்வுலகில் வழி நடக்கும் எனது வாழ்க்கை, பொறுமை மிகுந்ததாக இருக்க அருள்வாய்.

மனிதனுக்கு வாழ்க்கை இன்னதென்று உணர்த்துங்கருவியாகவே இயற்கைச் செல்வத்தை உலகிலநிர்மாணித்துள்ளாய். பல சமயங்களில் இயற்கை உணர்த்தும் வேகத்தில் அதனை உணர்ந்துகொள்ள முடியாமல் பின் வாங்கி விடுகிறான், மனிதன்.

இறைவா! என் வேண்டாத வெற்றுச் சிந்தனைகளால் என்னுள்ளத்தில் எழும்புகின்ற அபஸ்வரத்தை உனது அருள் ஒன்றினால் மட்டுமே இனிமையான கீதமாய் மாற்ற இயலும்.

முடியிருக்கும் சன்னலின் பிளந்த சின்னஞ் சிறிய வழியினூடே ஒளிப்பிரவாக மெடுக்கும் சூரியனைப்போல இருள் சூழும் இதயத்துள் உன்கருணை ஒளிக்கீற்றாய் உட்புகும்பொழுது, இறைவா! எனக்காகக் காத்திருக்கும் பேரொளியை உணர்கிறேன் நான்.

உண்மைக் குரலொலி ஏதோ ஓரிடத்திலிருக்க, அதன் எதிரொலி மலைமுகட்டெங்கும் எதிரொலிக்ன்றது. இறைவனே! என் ஆத்மாவின் மெய்மை உன்னிடத்தே இருக்க. அதன் நகல் இவ்வுலக வாழ்க்கை மேட்டில் பட்டு எதிரொலித்ததுக் கொண்டிருக்கிறது.

ஏதேதோ சொல்ல நினைத்தும் சொற்களின் சக்திக்குள் அடங்காத ஒரு சில உணர்ச்சிகளைப்போல, ஆத்மாவின் இன்னிசையைச் சரிவரக்கேட்க முடியாத படிக்கு, உலகின் பேரிரைச்சல் கட்டவிழ்ந்து கிடக்கிறது.

தேவனே ! “ என்னை உணரச் செய்யும் ஒன்றே தெய்வீகம் ” என்று என்னிதயம் பாடிக் கொண்டிருக்கிறது. என்னை உயரச் செய்யும் ஒன்றையே அன்பென்று உணருகிறேன் நான்.

இருட்டென்றாலும், நாவிலிட்டச் சர்க்கரை இனிக் கத்தான் செய்யும். அதுபோல என் துன்பங்களிலும் என் நாவு உன்னைத் துதித்துக் கொண்டிருக்கும் இனிமையைத் தான் உணரும்.

போகிற போக்கில் காலத்தின் வேகம், சில கனவுகளை நினைவுகளாகவும், நினைவுகளைக் கனவுகளாகவும் மாற்றியமைத்து விளையாடிக் கொண்டே திரும்பிப் பாராமல் சென்று கொண்டிருக்கிறது.

விதைக்கிற நாளில் சோம்பலாய் இருப்பவனுக்கு அறுவடை நாளில் ஓய்வுதான். தேவனே ! உன்னை உணர்ந்து ஆத்ம இன்பத்தை விதைக்கும் பொழுதாய் இவ்வுலக வாழ்க்கையைத் தந்துள்ளாய். அப்பேரின் பத்தை உன்னிடமிருந்து அடையும் நானே நினைத்து வாழவேண்டியது, எனது இன்பம்.

உன்னை அறிந்துகொள்ள உதவும் பிறப்பு எது வாயினும் எனக்கு அது சம்மதமே.

என் முயற்சியின் இடையருத நம்பிக்கை நீ என்பதை, நானுணர்கிறேன். நற்செயல்களின் மடியில் என் ஆத்மா துயிலும் பொழுது, தெய்வீகத்தை உணருகிறது.

ஒரு இடி, ஒரு மின்னல், ஒரு மழைத்துளி, ஒரு நெருப்பு ஜ்வாலை, இது எதுவாயினும், இன்பம், துன்பம், சிந்தனை, செயல் எந்நிலையாயினும், உன்னைக் கண்டுணரும் மனப் பக்குவத்தை எனக்கருளும் பொருட்டு என் கரங்களைக் கூப்பி நிற்கிறேன்.

முன்னுரை

வி. ஆர். எம். செட்டியார், பி. ஏ.

இறைவன் சந்நிதியில் வணங்கி, இதய நிறை
வோடு இசை மழையாகப் பொங்கி வருகின்ற
பாடல்களே,—

“கீதாஞ்சலி பாடல்கள்”

வங்கக் கவிஞர் தாகூர், தாய் மொழியில் மிக
உருக்கமாகப் பாடிய பாடல்கள்; ஆங்கிலத்தில்
தோன்றிய மொழிபெயர்ப்புக்கு, உலக மகாகவி
என்ற நோபல் பரிசு கிடைத்தது, 1913-ல்.

‘கீதாஞ்சலி’யை

மகாத்மா காந்தியும், ராஜாஜியும், ஜவாகர்லால்
நேருவும், சரோஜினி தேவியும் ஆழ்ந்து படித்துப்
புகழ்ந்திருக்கிறார்கள். தாகூர் ஓர் அமரகவி என்று
மகான் அரவிந்தரே கூறுகிறார். ஆம்!

கீதாஞ்சலி

1

இறைவ! என்னை முடிவற்ற நிலையில் சிருஷ்டித் திருக்கின்றாய். அதுவே நினது இச்சை இந்த மண் பாண்டத்தை அடிக்கடி காலி செய்து புத்துயிர் நிறைக்கின்றாய்.

இச்சிறிய வேயங்குழலைக் கையிலேந்தி நீ காடு மலை யெல்லாம் கடந்து செல்கிறாய். போகும் இட மெல்லாம் குழல் ஊதி நவ நவமான அமுத கீதங்களை ஆள்ளிச் சொரிகின்றாய்.

சாகா வரமளிக்கும் நின் கரம் தீண்டியதும், என் ஏழை உள்ளம் இன்பத்தின் எல்லை தாண்டி நின் வண்மையைப் பாட ஆரம்பிக்கிறது

என் சின்னஞ்சிறு கைகள் நிரம்பி வழியும்படி நீ அரிய பல கொடைகள் அருள்கின்றாய். யுகம் யுகமாக நின்கொடைகள் கருணைப் பிரவாகமாய்க் குவிந்து பெருகுகின்றன. ஆயினும் நான் இன்னும் குறையிரந்து நிற்கின்றேன்.

2

என்னைப் பாடும்படி நினது ஆக்ஞை பிறக்கும் போது, எனது இதயம் கர்வங்கொண்டு மகிழ்ந்து வெடிக்கும் போல் தெரிகிறது. நினது முகத்தை நான் பார்க்கின்றேன் : எனது கண்களில் நீர்த்துளிகள் நிறைகின்றன.

எனது வாழ்வின் ஹிம்சையும் அபசுரங்களும் கலந்து உருகி ஒரு இனிய இன்னிசையாக ஒலிக்கின்றன ; ஒரு

ஆனந்தமான பறவை கடலைத் தாண்டிப் பறந்து செல்லுவதுபோல், எனது அருட்சிந்தனை சிறகடிக்கின்றது.

நான் பாடும்போது நினது உள்ளம் மகிழ்வெய்தும் என்பதை நான் உணர்வேன். நினது அருட் சந்நிதியில் நான் ஒரு பாடகனாகவே தோன்றுகிறேன்.

தீண்டமுடியாத நினது பாதத்தை எனது பாட்டின் விரிந்த சிறகின் இதழால் நான் தொட்டு இன்புறுகிறேன்; பாடிய இன்பத்தில் மயங்கி என்னை மறந்து, எனது தலைவனாகிய உன்னை எனது நண்பன் என அழைக்கின்றேன்.

3

எனது ஞான குருவே! நீ எப்படி பாடுகின்றாய் என்பதை நான் அறிய முடியவில்லை. நினது பாட்டினை, எப்போதும் நான் அமைதியான ஆச்சரியத்தில் முழுகிக்கேட்டு இன்புறுகின்றேன்.

நினது கீதத்தின் ஒளி, உலக முழுவதும் ஜோதி பரப்பி விடுகின்றது; நினது கீதத்தின் உயிர்க்காற்று விண்ணை நிறைக்கின்றது; உனது தெய்விக கீத ஓடை கற்பாறைகளைத் துளைத்துக்கொண்டு சுழன்றோடுகின்றது.

எனது இதயம் நினது கீதத்தில் கலக்க அவாவுகின்றது; ஆனால் குரலற்றுத் தத்தளிக்கின்றது. நான் பேசுவேன்; ஆனால் பேச்சு பாட்டாகப் பெருக்கெடுக்க வில்லையே! ஐயோ, தோற்றேன். தோற்றேன்! ஆ, எனது இதயம் நினது கீதத்தின் முடிவற்ற வலையில் சிக்குண்டது, எனது ஞான குருவே!

எனது உயிரின் உயிரே, எனது உடல் முழுவதும்
நினது ஜீவிய ஸ்பரிசம் பரவி யிருப்பதை அறிந்து எனது
உடலை எக்காலமும் சுத்தமாய் வைத்துக்கொள்ள
முயலுவேன்.

என் மனதில் பகுத்தறிவெனும் ஒளியைத் தூண்டிய
உண்மையும் நீயே! ஆதலால் எனது சிந்தனையினின்று
சகல தீமைகளையும் விலக்கி, அன்பு அரும்பிவர
முயல்வேன் எனது இதயத்தில் கோயில் கொண்
டிருக்கும் நின்னை நான் நன்கு அறிவேன்.

எனது செயலை விரிக்க வலிமையளிக்கும் நின்னை,
எனது செயலில் வெளியாக்க முயல்வேன்.

உனக்கருகில் ஒரு நிமிஷம் தங்கக் கருணை
காட்டுவாயாக! என் கை வேலையை, நான் பின்னால்
முடித்துக்கொள்கிறேன்.

நினது முகம் மறைந்தால் எனது இதயம் ஓய்வற்றுத்
துடிக்கின்றது; வேலைக் கடலில் எனது வேலையும்
முடிவுறாமல் திகைக்கிறது இன்று என் ஜன்னலின் முன்
கோடை பெருமூச்சிடுகிறது, குழம்பி ஒலிக்கிறது,
வண்டுகள் பூந்தோட்டத்தில் ரீங்காரமிடுகின்றன.

இந்த வழிந்தோடும் அமைதியில் நின்னைத்
தரிசித்து எனது வாழ்வை அர்ப்பணிக்க இதுவே நல்ல
நேரம்.

இந்தச் சிறு பூவைப் பிடுங்கி எடுத்துக்கொள் !
தாமதியாதே; அது வாடி மண்ணில் விழுந்து மறையும்
என்று அஞ்சுகிறேன்.

நினது மாலையில் அதற்கு ஒரு இடம் அமையா
விடினும், நினது கையால் கிள்ளி எடுத்துக்கொள் ;
அதில் ஓர் துக்க ஸ்பரிஸம் அமைந்துள்ளது. நான்
இதை அர்ப்பணிக்கு முன், இன்றையத் தினம் முடிந்து
விடுமோ என்று கவலையுறுகிறேன்.

அதனுடைய வருணம் ஆழமில்லாவிடினும்,
அதனுடைய வாசனை மங்கி யிருந்த போதிலும்,
இப்போதே காலத்தை இழந்து விடாமல், இந்தப்
பூவைக் கிள்ளி நினது பணிக்கு அமைத்துக்கொள்ளுக.

எனது கவி அவளுடைய அணிகளைக் கழற்றி
வைத்துவிட்டாள். ஆடையிலும் அலங்காரத்திலும்,
அவள் கர்வங் கொள்ளவில்லை. அணிகள் நம்முடைய
ஒற்றுமையைக் குலைக்கும்; உனக்கும் எனக்கும் மத்தியில்
வந்து ஓசையிட்டு நினது ரகஸ்யத்தை மூழ்கடித்துவிடும்.
நினது பார்வையில், எனது காவியப்பெருமை வெட்கி
நாணுகிறது, ஏ கவியரசே! நினது திருமலரடியில் நான்
உட்கார்ந்திருக்கிறேன். எனது வாழ்வை நாணற்
குழல்போல் நேராக அமைத்து அதில் நாத ஒலி
பெய்தருள்வாயாக!

ஆடையால் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ள குழந்தை,
கழுத்தில் தொங்கும் நகைச் சங்கிலியால் கட்டுண்டு,

வினையாட்டின் சுதந்திர இன்பத்தை இழக்கின்றது ; அதன் ஆடையே படிக்குப் படி பெருந்தடையாக வளர்கிறது.

தூசியில் ஆடை மாசடையுமோ வென்று, குழந்தை கவலையுற்று, உலக இன்பத்தை அனுபவிக்கப் பின் வாங்குகிறது.

அன்னையே! நகையே விலங்கு; மண்ணில் இன்பமளிக்கும் தூசியை நான் பெறமுடியாது, உலகப் பெருவாழ்வில் நுழையும் உரிமையையும் இழக்கின்றேன்.

9

ஏமதியிழந்தவனே! உன்னையே உன் தோளின்மேல் ஏன் தூக்கிச் சுமக்கிறாய்? ஏ, பிச்சைக்காரனே! உனது கதவண்டை ஏன் பிச்சை கேட்கிறாய்?

சுமையின் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்பவனிடம் உனது கவலையை விட்டுவிடு. வருந்தித் திரும்பிப் பார்க்காதே, உனது ஆசை உனது உள் ஒளியை அணைக்கிறது. அது சுத்தமற்ற நிலை அருட் காதலில் விளையும் கொடைகளையே அன்புடன் ஏற்றுக்கொள்.

10

உனது பாதக் கமலங்களுக்கு ஏற்ற பொன்மணை இங்கே இருக்கிறது. ஆனால் பாதங்களை இங்கே காணவில்லை; தீனர், திக்கற்றவர், தாழ்ந்தோருடைய குடிசைகளிலே, உன் திருவடிகள் தங்குகின்றன.

நான் உனக்குச் செய்யும் பணி அவ்வளவு தாழ்ந்த ஆழத்திற் கலக்கவில்லை. அங்கமெல்லாம் வளைந்து நான் பணிந்து பணிந்து பார்த்தாலும், தீனர், திக்கற்றவர் தாழ்ந்தோரிடையே விளங்கும் உன் சேவடிக் கொழுந்து வரை, அவ்வளவு தாழ்வாகப் பணிய முடியவில்லை.

தீனர் திக்கற்றவர், தாழ்ந்தோரிடையே கந்தை உடுத்தித் திரியும் நின் கழலினைச் செருக்குடையார் எந்நாளும் சேரவே முடியாது.

தீனர், திக்கற்றவர், தாழ்ந்தோரிடையே, நாதியற்றவர்க்கு நாதியாய், ஏழை பங்காளனாய் நீ திரிந்து உலவும் இடத்தைச் சேர்வதற்கு, எது வழி என்று அறியாமல் என் இதயம் இடர்ப்படுகின்றது.

11

ஐபமாலை உருட்டுவதை விட்டு விடு! மந்திரமும் தந்திரமும் ஆடலும் பாடலும் அவனைக் காட்டமாட்டா! தாளிட்டு அடைபட்ட கோயிலின் இருளடைந்த மூலையில் யாரைப் பூசிக்கிறாய்? கண்களைத் திறந்து உன் கடவுள் உன் முன்னிலையில் இல்லையென அறிந்துகொள்.

கடினமான தரையில் ஏர்கட்டி உழுவாரிடமும், சாலை அமைக்கச் சரளைக்கல் உடைப்பாரிடமும் அவன் இருக்கிறான். அவர்களுடன் அவன் மழையில் நனைகிறான்; வெயிலில் உலர்கிறான். அவன் ஆடையில் தூசி படிந்திருக்கிறது. உன் காஷாயத்தைக் களைந்தெறி அவனைப்போலவே நீயும் புழுதியில் இறங்கிவா!

விடுதலை! எங்கிருந்து கிடைக்கும்? நம் ஆண்டவனே நம் மீது அருள் சுரந்து சிருஷ்டித் தளைகளைத் தன் திருமேனியில் பூண்டிருக்கிறான்; என்றும் நம்மை விட்டுப் பிரிய முடியாமல் அவன் இணைக்கப்பட்டிருக்கிறான்.

பூவையும் நறும் புகையையும் உன் பூசையையும் விட்டு வெளியே வா. உன் ஆடை கிழிந்து அழுக்கடைந்தால் என்ன? நெற்றி வேர்வை நிலத்தில் விழ உழைத்து, நின் ஈசனைக் கண்டுகொள்.

நோம் பறக்கிறது; வழியோ நெடுந்தாரம்; என் யாத்திரைக்கு ஒரு முடிவில்லை.

ஆதிமுதல் சோதிக் கதிர் ஒன்றில் நான் வெளி வந்தேன். வனாந்தரங்கள் போன்ற எத்தனையோ உலகங்களைக் கடந்து, பல நட்சத்திர மண்டலங்களின் வழியே நான் யாத்திரை செய்தேன்.

எனக்கு வெகு தொலையிலுள்ள பாதையே உனக்கு மிக அருகே உள்ளது. திக்குத் திசை தெரியாமல் வளைந்து வளைந்து செல்லும் முயற்சியே, ஒரு கீதம் போல தெளிவாயுள்ள தெய்விகப் பாதையில் சேர்க்கிறது.

யாத்திரிகள் பக்கத்து வீடெல்லாம் தட்டிப் பார்த்த பிறகே தன் வீட்டை அடைகிறான். அதுபோல் உன் இதயக் கோயிலை அடைய பல வெளியுலகங்களைத் தாண்டி அலையவேண்டியிருக்கிறது.

என் கண்கள் உன்னைத் திசை திசையாகத் துருவிப் பார்த்தும் காண முடியாமல் நான் கண்களை மூடினேன். 'இதோ இருக்கிறாய்!' என்று சிக்கெனப் பிடித்துக் கொண்டேன்.

'எங்கே? எங்கே?' என்று ஒலமிட்டுப் பெருக்கிய என் கண்ணீரெல்லாம் ஆயிரம் ஓடைகளாகப் பெருகி, 'நானே உண்மை!' என்ற பெரு வெள்ளத்தோடு சேர்ந்து உலகைப் பிரளயமாக்குகிறது.

நான் பாடவந்த பாட்டை இன்று வரை பாடவில்லை. எனது யாழிலே சுருதி கூட்டுவதிலேயே என் காலமெல்லாம் கழிந்து விட்டது.

இன்னும் காலம் வரவில்லை; சொற்கள் சரியாக அமையவில்லை; ஆர்வத்தால் என் இதயத்தில் மட்டும் வேதனை இருந்து கொண்டே இருக்கிறது

மலர் இன்னும் இதழ் விரியவில்லை; தென்றல் மட்டும் ஆர்வத்துடன் அருகே வீசிக்கொண்டிருக்கிறது.

அவன் முகத்தை நான் கண்டதில்லை; குரலையும் கேட்டதில்லை; வீதியில் எனது வீட்டின் முன் அவன் அமைதியாக நடந்து சென்ற காலடி ஓசையை மட்டுமே கேட்டிருக்கிறேன்

அவன் அமர்வதற்காகத் தரையீது ரத்தினக் கம்பளம் விரிப்பதிலேயே நாள் முழுவதும் சழிந்து விட்டது. ஆனால் இன்னும் விளக்கேற்றவில்லை. எங்ஙனம் அவனை வீட்டுனுள் அழைப்பேன்!

கண்குளிர அவனைக் காணலாகும் என்றே நம்பி வாழ்கிறேன்; ஆனால் கான்பது எப்பொழுதோ!

என் ஆசைகள் அனந்தம்; என் அழகை இரங்கித் தக்கது; ஆயினும் எதையும் கொடுக்க மறுத்து நீ எப்பொழுதும் என்னைக் காத்து நிற்கிறாய் உன் மாருத கருணை என் வாழ்க்கையின் ஊடும் பாவுமாய்ப் பின்னி விளங்குகிறது.

நான் கேளாதிருக்கும் போதே உன் அரும் பெரும் கொடைகளை நல்கி, நாளுக்கு நாள் அவைகளுக்கு நான் தகுந்த கலமாக விளங்க அருள்கிறாய்; இந்த வானமும் பேரொளியும், இவ்வுடலும், இதில் இலங்கும் உயிரும் உள்ளமும் அளித்து, பேராசைச் சூறையின் பிடியினின்றும் என்னைக் காத்து நிற்கின்றாய்.

சோம்பலுடன் சோர்ந்து நான் சுணங்கிக்
கிடப்பதுண்டு. விழித்தெழுந்து வேகமாய் என் லட்சி
யத்தை வெறிகொண்டு தேடுவதுண்டு. நீ யோ
கொடுமையுடன், என் எதிர் புலப்படாது, மறைந்து
ஒளிகிறாய்.

சரணடைந்த போதெல்லாம் என்னை நீ விலக்கு
தலால், நிலையற்ற ஆசை வலைக் கண்ணிகளில் விழாது
காத்து, நாஸ்தோறும் என்னை நீ உன் பெருமைக்கு
ஏற்ற பொருளாக்குகிறாய்.

15

பண்ணால் உனக்குப் பாடல்கள் பாட நான் வந்
திருக்கிறேன். உன்னுடைய இந்த மணி மண்டபத்தில்
எனக்கும் ஒரு மூலையில் இடமுண்டு.

உனது உலகில் எனக்கு வேலையில்லை. வறிதான
என் உயிர், பயனற்ற இசைகளாய்ப் பாடி அரற்றுவ
தல்லாமல், வேறொன்றும் அறியாது.

நள்ளிருட் கோயிலில் நின்னைப் பூசிக்கும் நேரம்
நண்ணியதும், நின் சந்நிதியில் நின்றும் பாடும்படி
என்னை பணிப்பாயாக!

காலமென் காற்றில் தங்க யாழ் இசைமிழற்றும்
போது நின் சமுகத்தில் தோன்றும்படி என்னை நீ
கட்டளையிடுவாய்! அதுவே என் பாக்கியம்!

16

வையமெங்கும் திருவிழா. இதற்கு நானும் இங்கு
வந்துள்ளேன். இது என் ஜீவன் பெற்ற பெரும் பேறு.
இங்கு கண்ணாரப் பலவற்றைக் கண்டு கொண்டேன்;
காதாரப் பலவற்றைக் கேட்டறிந்தேன்.

விழாவில் வீணை வாசிப்பதே என் வேலை. என்னால் முடிந்தவரை வாசித்து விட்டேன். இனியாவது உட்புகுந்து நின் முகத்தைக் கண்குளிரக் காண்பேனா? மோனமாக நின்னை வழிபடும் காலமும் வந்ததோ என்று உன்னை வினவுகிறேன்.

அன்பு முதிர்ந்து அவன் கைகளில் என்னை ஒப்படைக்கவே நான் காத்திருக்கிறேன். இதனாலேயே பல பிழைகள் நேர்ந்தன; காலமும் தாழ்ந்துபோய் விட்டது.

மக்கள் தங்கள் நீதி நியமங்கள் கொண்டு என்னைப் பிணித்துவிட முற்படுகின்றனர். நானே என்றுமே பிடிக்கொடாது தப்பியே வருகிறேன். ஏனெனில் அன்பு முதிர்ந்து அவன் கைகளில் என்னை ஒப்படைக்கவே நான் காத்திருக்கிறேன்.

கவலையில்லாத ஜன்மமென்று கண்டவர்கள் என்னை ஏசுவார்கள்; அவர்கள் நிந்தை மொழி சரி என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லை.

சந்தை கலைகிறது; வேலையெல்லாம் தீர்ந்துவிட்டது. என்னை அழைக்க வந்தவர் அனைவரும் வெகுண்டு திரும்பிச் சென்றனர். அன்பு முதிர்ந்து அவன் கைகளில் என்னை ஒப்படைக்கவே நான் காத்திருக்கிறேன்.

மேகங்கள் குவிந்து வானம் இருள்கிறது. என் இன்பமே! என்னை ஏன் வீட்டுக்கு வெளியே தனிமையில் நிறுத்தி வைக்கின்றாய்?

பகல் வேளையின் அவசர வேலைகளில், நான் ஜன நெருக்கடியில் இருக்கிறேன். ஆனால் இந்த இருண்ட நிசப்தமான நாளில், உன் வருகைக்காகவே காத்திருக்கிறேன்.

உன் முகத்தை நீ காட்டாமல், என்னைத் தனியே விட்டு விட்டால், இந்த நீண்ட மழைப்பொழுதை எப்படிக்கழிப்பது என்று தயங்கி நிற்கின்றேன்.

நெடுந்தொலையில் இருளடர்ந்த வானத்தை நோக்கிய வண்ணமே நிற்கிறேன். ஓய்வில்லாது வீசும் காற்றுடன் என் இதயமும் அழுது புலம்பி அலைந்து திரிகிறது.

19

நீ பேசாவிடின், என் இதயம் உனது அமைதியால் நிறைந்து பொறுமையடையும். கண்மூடா இரவு, பொறுமையால் தலை கவிழ்ந்து, தாரகைகள் மூலம் நுட்பமாகக் கவனித்து நிற்பதுபோல். நானும் தயங்கியே காத்திருப்பேன்.

காலைக் கதிர் உதிப்பது திண்ணம்; காரிருள் கழிவதும் திண்ணம் வானத்தின் வழியாக நினது இசைக் குரல் ஒளிமயமான பொன் ஓடைகளாகப் பெருக்கெடுத்துப் பாய்வதும் திண்ணம்.

அப்போது என் வன்னப் பறவைகளின் கூடுகள் ஒவ்வொன்றிலும் நின் சொற்கள் கீதங்களாகச் சிறை விரித்துப் பறக்கும். நின் இசையின்பம் என் சோலைகள் தோறும் மலர் வனமாய் மலர்ந்து நிற்கும்.

தாமரை மலர்ந்த அன்று, ஐயோ! என் மனம் அலைந்து திரிந்தது, நான் அதை அறியவில்லை.

என் குடலை காலி, அந்தப் புஷ்பமோ தேடுவாரற்றுக் கிடந்தது.

சில சமயங்களில் ஒரு சோகம் என்னைக் கவிந்து கொள்ளும்; நான் என் கனவிலிருந்து திடுக்கிட்டு எழுவேன். தென்றலுடன் கலந்து ஓர் அதிசய நறுமணம் கமழ்வதை உணர்ந்தேன்.

இந்த நூதன இனிமையினின்று எனது இதயம் ஆர்வத்தால் விம்மியது, கோடையின் பூர்த்திக் குரலாக அது தோன்றிற்று.

அது அவ்வளவு அருகேயுள்ளது என்றும், அது என்னுடையதுதான் என்றும், இந்தப் பூரண இனிமை எனது இதயத்தின் ஆழத்திலேயே மலர்ந்தது என்றும் அப்பொழுது நான் உணரவில்லை.

II

முன்னுரை

வி. ஆர். எம். செட்டியார், பி. ஏ.

காதல் அகண்ட சக்தி வாய்ந்தது. இறைவன் சிருஷ்டியே, இயற்கைக் காதலை ஆதாரமாகக் கொண்டது. உலகம் வளர்வதே காதலால்தான்: அற்புதமான குழந்தைகள் பிறப்பதும், காதலால்தான்.

தாசூர் காதலின் எழிலையும், கூர்மையையும் நன்கு அனுபவித்துச் சித்தரித்திருக்கிறார்—, அவர் எழுதியிருக்கும் காதற்பாடல்களிலே! சிந்திக்கச் சிந்திக்க, கரும்புச்சாறுக ஓடோடி வருகிறது காதல் முழக்கம்.

ஆண்-பெண் கண் காந்தம், அபூர்வமானது: காதல் மொழி மௌனமாக உதயமாகும்போது, கண்கள், கவிதைக் கண்களாகவே சொலிக்கின்றன அல்லவா? படித்துப் பாருங்கள்.

உடல் உணங்க விடுவாரோடு என்னெஞ்சம்
கூடுவேம் என்பது அவா (திருக்குறள் - புலவி - 1310)

உடயவரை உணராமை வாடிய
வள்ளி முதலரிந் தற்று (திருக்குறள் - புலவி - 1304)

கவிதைக் கண்கள்

உன் கண்கள்! - என் எண்ணங்களின் பிரதிபலிப்பு
உன் பார்வையின் வண்ணச் சேர்க்கையால் மட்டுமே
என்னிதய ஒவியம் அழகுற அமையமுடியும்.

என்னருகே, மணிக்கணக்காக, தலையைத் தாழ்த்தியவாறு நீ அமர்ந்திருப்பதைவிட, தொலைவில் நின்றாயினும், உன் பார்வையின் நிமிஷ நேரமின்னல் என் மீது பட அனுமதிப்பாயேயாகில் அதுவே எனக்கு விருப்பமானது.

உன் கண்களின் முத்தமழையால் என்னிதயப் பயிர் செழிக்கும் பொழுது, அங்கே துளிர்க்கும் பசுந்தளிர்கள், என் காதல் கனவுகளாகவும், மலர்கள் கவிதைகளாகவும், கணிகள் ஆத்மாவின் உன்னத நிறைவாகவும் இருக்கும்

அன்பே! உன் விழிகளில் காந்தக் கவர்ச்சியாய் வீற்றிருக்கும் காதல், என்னுள்ளத்தை, நான் எங்கிருப்பினும், எவ்வளவு தொலைவிலிருப்பினும் தொலைவானில் உலவும் முகிற் கூட்டங்களின் ஆனந்தக் கண்ணீர்த் துளிகளை ஆவலோடு ஈர்த்துக்கொள்ளும் பூமியைப் போல், தன்னகத்தே ஈர்த்துக் கொள்ளுகிறதே!

உன் காதற் கண்களை, எனக்கே சொந்தமாக்கிக் கொடு அந்த இனிய இல்லத்தில் நானும் குடியேறி, என் எளிய கவிதைகளையும் குடியேற்றி விடுகிறேன்.

உறக்கத்தில் கூட, உன் விழிகளின் காந்தம் என்னை திணறிப்போகச் செய்கின்றதே! நீ, உன் கண்களை உயர்த்தி என்னை நோக்கி நிமிரும் பொழுது, பகற் பொழுதின் ஆனந்த ஆரவாரத்தையும் பரந்த ஆழியின் அலைப்புரட்சியையும், மலரிதழ் மேவும் தென்றலின் அசைவையுங் கண்டேன். பகலை மூடும் இரவுப் பொழுதாக உன் இமைகள் நாணத்தால் தாமும் பொழுது, அவற்றின் உள்ளே, நிலவின் குளிர்ச்சியும், விண்மீன்களின் அருமையான மினுமினுப்பும் ஆழ்கடல் புதைந்த முத்துக்குவியலும் இருக்கும் என்பது எனக்குத் தெரியும்.

பொழியப் போகின்ற மழையின் வளமை சமர்ப்பணத்திற்கு கட்டியங் கூறும் குளிர்ந்த காற்றைப் போல, உன்னிதய சமர்ப்பணத்தின் தூதாக, உனது பார்வை என்னிடம் வரட்டும்

உனது பார்வையின் அழகை, காந்த சக்தியை, கனிதை ஊறித் ததும்பும் அந்த ஒவியத்தை உள்ளபடியே விளக்க முடியாமல் என் எளிய சொற்கள் தடுமாறித் தவித்து, இறுதியில் தோற்றே விடுகின்றனவே!

என்னை மறந்து, ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் நான் அமிழ்ந்தே போயிருந்தாலும், உன் நிமிஷ நேரப் பார்வை என்னுடல் மீது படியுமாயின், தாமதமின்றி விழித்தெழுந்து, என் கனவுகளுடன் உன்னிடம் ஒடோடி வந்து விடுவேன்.

எவ்வளவோ நோமாக, இந்த வேலையுடன் போராடிக் கொண்டிருக்கிறேன். உடலும் உள்ளமும் களைத்தே விட்டன. ஆனால் அன்பே! ஒரே ஒரு முறை உன் விழிகளை என்னை நோக்கியும், என் வேலைகளை நோக்கியும் திருப்புவாயேயாகில், விரைவில், எல்லாம் ஒழுங்குற முடிந்து போகும்.

உன் செவிகளுக்கு முன்னதாகவே, என் மன வேதனைகளை உன்கண்கள் உணர்ந்துகொள்ளும் உன் சொற்களுக்கு முன்னரே, அவைகள், எனக்கு ஆறுதலையும் தந்துவிடும்.

அன்பே! நீ பார்க்கின்ற பாதையில் மட்டுமே கண்ணை மூடிக்கொண்டு தைரியமாக வழி நடக்க என்னால் இயலும். உன் கண்களை உள்ளமாக்கி, எனக்கு இன்பத்தை வாரி வழங்குவாயாக. பிறகு உலகிலேயே, செல்வம் மிகுந்த உயிராய் நானிருப்பேன்.

அந்தி சாய்ந்த வேளையில், என் சன்னலண்டை அமர்ந்தவாறு தொலைதூர வானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். முகிற் கூட்டங்களுக்கு இடையில், இரவுப்பொழுதின் முதல் வீண் மீன், உன் விழிகளைப் போல் மின்னுகிறது, என் பார்வை, அதிலேயே நிலைத்து, மயங்கி நிற்க, என்னுள்ளமோவெனில் சன்னல் கம்பிகளையெல்லாம் கடந்து, பரந்த வெளியையும் தாண்டி, முகிற் கூட்டங்களை விலக்கித் தள்ளியவாறு உன் உருவத்தை, அப்படியே தன் தோளில் அணைத்துக் கொண்டது. என் பார்வை, மீண்டும் எனக்குள்ளேயே திரும்பும் பொழுது, நீயும் நானும் ஒன்றாய்க் கலந்த நிலையில் வந்து கொண்டிருக்கிறோம். என்னருகே, என் சன்னலண்டை வந்து அமர்ந்தவாறு, உனக்கே உரித்தான உனது காந்தப்பார்வை, என் கவிதைகளை, உன் நெஞ்சத்தில் சேகரித்தவாறு, அவைகளையெல்லாம் ராகத்தில் ஒழுங்குற அமைக்கின்றனவே!

கயல் போன்ற கண்கள் என்று கவிஞர்கள் வருணிப்பார்கள். ஆயினும் அன்பே! அந்த அற்புத கண்கள் துள்ளிப் பாய்வது கயலைப்போல் மட்டுமே இருக்கிறதென்று சொல்லமுடியுமா என்ன? துள்ளும்

கயல், ஆற்றில் பாயும், அருவியில் பாயும், அகண்ட ஆழியில் பாயும், அவ்வளவே! ஆனால் உன் கண்களோ வெனில், என் நெஞ்சில், நினைவில், கனவில், கவிதையில், கற்பனையில் துள்ளியவாறு பாய்ந்தோடுகின்றனவே. பரந்த வானத்தில் நட்சத்திரமாகவும், அகண்ட பூமியில் மலராகவும், அந்த கயலால் மாற முடியுமா? அதற்கு, கவிதை மலர்களையும், காவியச் சோலைகளையும் உன் கண்களைப் போல் சிருஷ்டிக்க முடியுமா?

அன்பே! என் இதயத்தை முத்தமிடும் உன் பார்வையின் காந்த சக்தியை எங்கிருந்து நீ பெற்றாய்? வண்டினத்தை தன்னிடத்தே கவர்ந்திழுக்கும் தேன் மலரிடமிருந்தா? (அல்லது) தன் ஒளிரும் இதழ்களால் தாமரையை முத்தமிட்டு, அதன் இதழ் பெட்டகத்தைத் திறந்து, இன்ப மணத்தை வாரி வழங்கச் செய்யும் உகய சூரியனின் முதல் ஒளிக் கதிரிடமிருந்தா? அல்லது அன்பால், அன்னையை அணைத்து முத்தமிடும் அமுதக் குழுவியின் ஆனந்த மயமான, சின்னஞ் சிறிய இதழ்களின் அசைவில் உருவாகும் “ம்மா!” என்ற மழலையின் கவர்ச்சியினின்றா? எங்கிருந்து பெற்றாய் என்று சொல்லமாட்டாயா?

உன் விழிகளில் மின்னும் ஒளிமயமான நம்பிக்கையும், துணிவும், கடந்த கால துன்பங்களையெல்லாம் நீக்கி, எதிர் காலத்தின் இன்ப சிம்மாசனத்தில் என்னை அமர்த்தியது,

கடற் பயணத்தில் துருவ நட்சத்திரமாக இருளில் தீப ஒளியாக, உன் பார்வை எனக்கு வழி காட்டுகிறது. பகல் முழுவதும், பல அலுவல்களால் என் மனப் பறவை, ஓயாமல் பறந்து பறந்து வெவ்வேறு உலகங்களுக்குச் சென்று வந்தாலும் இறுதியில், அந்தி சாய்

கின்ற வேளையில் தன் கூட்டைத் தேடி, உன் கண்களுக்குள் வந்து புகுந்தபடி, நிம்மதியாய் உறங்கிப் போகின்றனவே!

என் துன்பமயமான காலத்தில், அன்புமிகும் உனது கண்களை மனத்திற்குள் தியானிக்கிறேன். மௌன நிலை கலைந்து, விழித்துப் பார்க்கும் பொழுது, என் துன்பங்கள், என்னை விட்டு விட்டு ஓடிக் கொண்டிருப்பதைக் காண்கிறேன். என் மகிழ்ச்சிகரமான பொழுதிலும், என்னிதயம் உன் கண்களைத் தியானிக்கிறது. என் முன்னைய மகிழ்ச்சி இரட்டிப்பாகிறது.

வீணையை மீட்டி, மீட்டி, சேர்த்திருக்கிறேன் நான். உனது பார்வையின் கனிவு, சோர்ந்த விரல்களில் மேவி புதுத்தெம்பை ஊட்டுகின்றன. - பிறகு - அங்கே எழும் உன்னதமான, ஆனந்த மயமான இன்னிசையில் தோளோடு தோள் அணைய இன்பத்துள் ஆழ்ந்து போகிறோம்.

சின்னஞ் சிறிய குடிசைகளில், பெரிய உள்ளங்கள் பிறப்பது போல, உன் கரிய விழிகளில், அன்பின் ஒளி வெள்ளம் பாய்ந்தோடுகிறது. அந்த அன்புப் பிரவாகத்தில் என்னிதயம் எவ்வளவு நம்பிக்கையோடும் துணிவோடும். சுதந்திரத்தோடும் நீந்திச் செல்லுகிறது தெரியுமா!

நான் இவ்வுலகில் வாழ்வதற்குத் தேவையான நம்பிக்கையையும், உரிமையையும் நல்கியது, அன்பே! உனது கண்களே! எனது கனவுலக வானில் சஞ்சரித்தவாறு வானம்பாடியாய் கீதமிசைப்பதும் அவைகளே. என் நினைவுலக நடப்புகளில், என் முன்னே, யாருமறியாமல் நீந்தி விளையாடுவதும்

உனது கண்களே! என்னிதயத்தை, பரந்த வெளியில் மின்னலின் ஊடுருவலாய்ப் பாய்ந்து, அதன் அந்த ரங்கப் பொக்கிஷத்தை தன்னோடு இணைத்துக் கொள்வதும் உனது கண்கள்.

உன் விழிகள், மலரின் மென்மையையும், கடலின் அலைப் புரட்சியையும், ஒரே சமயத்தில் என்னுள் தோற்றுவிப்பது எப்படியோ? மாறி மாறி அழகு தரும் வண்ண வண்ண மேகக் கூட்டங்கள் போல, உணர்ச்சி முகிற் கூட்டங்களால் உனதுகண்கள் அழகு தருகின்றனவே.

தீயோரின் முன்னே, சீறிப் பாயும் அலைப் புரட்சியாய் எழும்பும் உனது கண்கள், நண்பர்களின் முன்னிலையில், முத்து விளையும் ஆழ்கடலின் அமைதியாய் உறவு கொண்டாடுகின்றனவே! ஏளனம் செய்வோரின் முன்னே, உதிரும் இலைகளை ஒதுக்கித் தள்ளும் காற்றைப் போல, அலட்சியமாக சுழன்றும் அதே கண்கள், உன் காதலனை நோக்கும் பொழுது, முன்னிரவில் கட்டவிழும் மல்லிகையின் இனிய மணங்கமழும் மலர்ச்சியாய் மாறிப்போவது எப்படி?

விண்ணில் நட்சத்திரமாய், மண்ணில் மலராய் தோன்றும் உனது கண்கள், என் நெஞ்சினுள் ஆட்சி செய்கின்றன அங்கே இன்பங்களுக்கென ஆனந்தக் கண்ணீரும். துன்பங்களுக்கென அநுதாபக் கண்ணீரும் மின்னலிடுகின்றன.

அன்பே! உனது கண்கள் என் இதய மாளிகையின் வாசல் உன் பார்வையின் கனவில், இரக்கத்தில், அன்பில் என் வாழ்க்கையை ஒப்படைக்கிறேன். நீயாய் நான் வாழ வேண்டும் என்பதற்காகவே!

காதல் கண்கள்

உனது இதய இரகசியத்தை என்னிடமே சொல்லிவிடு
சிறேகதியே!

நீ இவ்வளவு அருமையாகப் புன்முறுவல் பூத்து
நிற்கின்றாய்; உனது இதய இரகசியத்தையே, என்னிடமே
சொல்லிவிடு, தயங்கவே தயங்காதே; என் இதயமே அதைக்
கேட்கும், என் காது கேட்காது.

இரவு இருண்டு ஆழமாக இருக்கிறது; வீடு நிரம்ப
மாகவே இருக்கிறது; பக்களின் கூடுகளிலும் தூக்கம்
மண்டிக்கிடக்கிறது.

உனது தயங்கும் கண்ணீர்த்துளிகளின் மூலமும், தயங்கும்
புன்முறுவல்களின் மூலமும், இனிய நாணம் நிறைந்த
துன்பத்தின் மூலமும், உனது இதய இரகசியத்தையே
என்னிடம் பேசத்தீர்த்துவிடு.

* * * * *

எனது காதலியே! உனது இனிமைப் பந்தங்களினின்று
என்னை விடுதலை செய்வாயாக! முத்தங்களைத் திணறும்படி
பொழிகின்றவெறி ஒழிய வேண்டும்!

இந்தக் கடுமையான திணறும் காதல் மணம் என்
இதயத்தையே அடைக்கிறதே!

கதவைத் திறந்து, காலைக்கதிரவனின் ஒளி வெள்ளம்
உள்ளே வர இடம் கொடு.

காதல் வெறியிலே உன்னைத்தழுவி நிற்கும் நான்
உன்னுள்ளே மூழ்கிக்கிடக்கிறேனே!

உனது காந்தத் தழுவலினின்று என்னை விடுதலை செய்;
மீண்டும் எனக்கு ஆண்மை தந்து, நான் உனக்கு சர்வ
சுதந்திரமாக இதயத்தை வழங்கும்படி துணைசெய்வாயாக!

— கரதலன் பரிசு —

என் அன்பே! நினது வாழ்வு ஆரம்பமாகு முன்பே இன்பக் கனவுகனென்னும் நீர் வீழ்ச்சியின் அடியில் நீ நின்றுகொண்டு, அதன் கொந்தளிப்பால் நீ வெறி கொண்டு நிற்கின்றாய், என்று நான் நினைக்கிறேன். அன்றி ஒருகால் மல்லிகை முல்லை அல்லி முதலிய மலர்கள் உனது கரத்தில் வந்து குவியவும், உனது நெஞ்சத்தில் நுழைந்து ஆரவாரிக்கவும், தேவர்கள் பூங்காவின் வழியாகத்தான் நீ சென்றனையோ?

உனது சிரிப்பே, ஒரு பாட்டு; அப் பாட்டின் செஞ்சொற்கள், கீதத்தின் ஆரவாரத்திலே முழுகிவிடுகின்றன. காண்டற்கரிய பூக்களின் பரிமளானந்தம், அம் முறுவல், சந்திரன் நினது நெஞ்சில் ஒளிந்திருக்க, அவனது பிரகாசம் நினது அதரம் எனும் வாயிலைக் கடந்து ஒளி வீசுவதுபோல, அது காட்சியளிக்கிறது நான் காரணம் கேட்கவில்லை. காரணத்தையே மறந்துவிடுகிறேன். நினது சிரிப்பே புரட்சி வாழ்க்கையின் கொந்தளிப்பே, என்பதை நான் அறிவேன்.

தாஜ்மஹாலின் தத்துவம்

1

நீ உனது ராஜ்யாதிகாரம் மறைய உளங்கொண்டாய், ஷாஜஹான். ஆனால் ஓர் காதற்கண்ணீர்த் துளியை அழியாது நிலை நிறுத்துவது உனது விருப்பமாயிற்று.

காலதேவன் மனித உள்ளத்தினிடம் இரக்கம் காட்டுவதில்லை, நினைவில் நிலைநிறுத்த அது போரிடுவதைக் கண்டு அவன் நகையாடுகிறான்.

நீ அவனை அழகால் வசீகரித்தாய் சிறைப்படுத்தினாய், உருவமற்ற கூற்றுக்கு அழியா உருவையளித்தாய்.

உனது காதலியின் செவியில் நிசப்தமான நள்ளிரவிலே இயம்பிய இரகசியத்தை நித்திய மௌனமான கல்லிலே பொறித்து வைத்தாய்

முடிசார்ந்த மன்னர்கள் பிடிசாம்பராயினும், அழியினும் அளவற்ற நூற்றாண்டுகள் மனிதர் நினைவின்றி அழியினும் ஒளி பொருந்திய 'தாஜ்மஹால்' "நான் மறவேன்" என நகடித்திரங்களை நோக்கி இன்னும் அறை கூவுகிறது.

"நான் மறவேன்" - ஆனால் வாழ்க்கை மறந்தே நிற்கிறது: ஏனெனில், முடிவற்ற பொருளால் ஜீவான்ம அழைக்கப்படுகிறது. தனது நினைவுக்குறியை இப்பூமியில் நிலையற்ற உருவ அழகில் உதறிவிட்டு, வாழ்க்கைச் சுமை நீக்கப்பெற்றதாய், தனது நித்திய யாத்திரையைத் தொடங்குகிறது

2

எனது அன்பே! எனது பூங்காவில் உலவிவருவோம், வா, உனது காட்சிக்கு இலக்காயுள்ள ஆர்வமிக்க பூக்களைக் கடந்து செல்; அதையும் மறந்து ஓர் சமயம் சூரியாஸ்தமனம் போன்று ஜோதிவெள்ளம் பரப்பி மறையும் ஆனந்தத்தைக் கண்டு நில்.

ஏனெனில் காதலின் பரிசு நாணமுடையது. அது தான் காதலிக்கும் பொருளின் பெயரை ஒரு போதும் வெளியிடாது, மண்ணிலே ஒரு இன்ப வெறியைப் பரப்பிக்கொண்டு, நிழலிலே மறைந்து ஒதுங்குகிறது. அதைப் பற்றிக்கொள். இல்லையெனில் மறைந்தது

மறைந்ததுதான். ஆனால் அந்தப் பரிசு ஒர் மெல்லிய பூ அலகு ஒர் துடிக்கும் ஒளியால் ஆன தீபமே.

3

எனது பழத்தோட்டத்தில் ஒன்றோடொன்று நெருங்கிக் குலை குலையாய்த் தூங்கும் பழங்கள் நிறைய உண்டு. தங்கள் முற்றிய வளத்தைத் தாங்காது, அவை வருத்தத்துடன் ஒளியலைகளில் மிதப்பது போலக் காட்சியளிக்கின்றன.

என் அரசியே! எனது பழந்நோட்டத்துக்குள், கம்பீரமாக வா. நிழலில் உட்கார்ந்துகொண்டு, கனிந்த பழங்களை பிடுங்கித் தின்பாயாக, உனது நாவிற்கு அவை மிகுந்த இனிய சுவையை அளிப்பனவாக.

எனது பழத்தோட்டத்தில் வண்ணாத்திப் பூச்சிகள், கதிரவனொளியிலே தங்கள் சிறகுகளை அசைக்கின்றன. இலைகள் விதிர் விதிர்க்கின்றன, கனிகள் நிறைவைப் பெற, அவாவி ஆரவாரிக்கின்றன.

4

நிலப்பூ நிலத்துக்கு எவ்வளவு அண்மையிலிருக்கிறதோ அதுபோல அவள் என் மனதுக்கு அண்மையிலுள்ளாள்; ஓய்ந்த அவயவங்களுக்கு உறக்கம் இன்பம் தருவது போல் அப்படி அவள் எனக்கு இன்பம் தருகிறாள். மாரிக்காலத்தில் கட்டற்ற வெள்ளம் பாயும் ஆறுபோல நான் அவளிடம் கொண்ட காதல், என் வாழ்க்கையாருகக் கரையுரண்டோடுகிறது. அலைகளின் ஓசையாலும் நீரோட்டத்தின் சல சலப்பாலும், ஆறு பாடிக்கொண்டு வருவதுபோல எனது காதல் கீதம் எனது காதலியின் உயிரிலே கலந்து பெருக்கெடுத்தோடுகிறது.

நகடித்திரங்கள் நிறைந்த ஆகாசத்தையும்,
முடிவற்ற செல்வங்கள் படைத்த இவ்வுலத்தையே நான்
பெற்றாலும் என் ஆசை எல்லையற்று வளர்கிறது. ஆனால்
நான் அவளைப் பெற்றுவிட்டால், காணி நிலம்போதும்.
அவளே என் சிந்தையின் நிறைவு

கவிஞ்! வாரி வழங்கும் வளமுடையவசந்த காலத்தின்
இவ்வொளிமிக்க நன்னாளிலே, தேரன்றித் தங்காது
மறைவனவற்றையும், ஓடும்போதே சிரித்துக்கொண்டு
திரும்பிப் பார்க்காமல் செல்வனவற்றையும், காரணம்
காண முடியாத ஆனந்தத்தோடு மலர்ந்து ஒரு
நிமிஷத்தில் எவ்வித வருத்தமுமின்றி மறைவன
வற்றையும் பாடுக.

மௌனமுற்றிருதே! முத்துப்போன்ற சுண்ணீர்த்
துளிகளை உகுத்தற்கேதுவானதும் களிப்பிற்கேதுவானது
மான உனது பழங்கால அனுபவங்களைக் குறித்துப்பேசுக.
கழிந்த இரவில் உதிர்ந்த பூக்களின் காய்ந்த இதழ்களைப்
பொறுக்குவதற்கு நிற்கற்க. கிட்டாதனவற்றைத்
தேடுதற்கும், தெளிவில்லாதனவற்றை அறிதற்கும்
முயலற்க. உனது வாழ்க்கையின் குறைபாடுகளின்று.
நாத நிறைவு ஆழ்ந்தொலிக்கும்படி, குறைகளை
அப்படியே கவலைப்படாமல் விட்டு விடுக.

எஞ்சி நிற்பவை சொற்பமே, மிகுந்தவை ஓர் கவலை
யற்ற வேனிற் காலத்திலே செலவிடப் பட்டுவிட்டன.
ஓர் பாட்டை இயற்றி உனக்குப்பாடவும் உனது கரத்தின்
மணிக்கட்டுக்கு ஓர் மாலி தொடுக்கவும், மாணிக்க முத்துப்

போல உன் காதில் நான் நின்று அலங்கரிக்கவும், நாணம் மிக்க மௌன மொழிபோன்றும் உன் காதிலே ஊசலாடவும், மாலைப் பொழுதினிலே ஓர் விளையாட்டில் பங்கு கொண்டு தோல்வியடைந்து நின்றாலே போதுமானது; அதுவே காதல் இன்பம்

எனது தோணி மிகவும் மென்மையானது, சிறியது. பேரலைகளைத் தாண்ட அது தகுந்தல்ல, நீ மெல்ல அதில் உட்கார்ந்தால், நான் உன்னைக் கரைசேர்ப்பேன். கரையில் குமிழிகளையுடைய கரிய நீர், கனவால் கலக்கமுற்ற உறக்கத்தைப் போன்றிருக்கிறது. வாடிய கிளையிலிருந்து புரூக்கள் பாடுவது. நண்பகல் நிழலுக்கு ஓர் சோகக்காட்சியைத்தருகிறது மாலைப்பொழுதினிலே, நீ களைத்திருக்கும்போது, உதிரும் அல்லிமலர் ஒன்றைக் கொய்து உனது குழலில் சூட்டி நான் விடைபெற்றுக் கொள்வேன்.

8

உனக்கு இடமிருக்கிறது. சில நெற்கதிர்களுடன் நீ தனியே இருக்கிறாய். எனது தோணியில் கூட்டம் நிறைய இருக்கிறது பாரமும் அதிகம். ஆயின் நான் உன்னை எவ்வாறு புறக்கணிப்பது? இளைய நினது யாக்கை மெல்லிய தாய்ப் பூங்கொடிபோல அசைகிறது; உனது கடைக்கண்ணிலே, புன்புறுவல் மின்னலிடுகிறது. உனது ஆடை நீல மேக சியாளவர்ணமுடையது.

பிரயாணிகள் பல ஊர்களுக்கு, இல்லங்களுக்குச் செல்ல இறங்குவார்கள்; எனது தோணியின் முனையிலே சிறிதுநேரம் உட்கார்ந்துகொள், பிரயாண முடிவிலே உன்னை யாரும் நிறுத்திவைக்க மாட்டார்கள்.

நீ எங்கே செல்கிறாய், எந்த வீட்டில் உனது நெற்கதிர்களைச் சேமித்து வைக்கச் செல்கிறாய், என்று உன்னை நான் வினவ மாட்டேன்; எனது மரக்கலத்துக்கு நங்கூரமிட்டதும், “நீ எங்கே செல்கிறாய்? உனது நெற்கதிர்களைச் சேமித்து வைக்க எந்த வீட்டுக்குச் செல்கிறாய்” என மாலையில் நான் இருந்து எண்ணமிட்டு வியப்புறுவேன்.

9

பெண்ணே, உனது கூடை கனமாயிருக்கிறது. உறுப்புக்கள் களைத்திருக்கின்றன. எவ்வளவு தூரத்துக்கு எவ்வூதியத்தை விரும்பி நீ புறப்பட்டாய். வழி நீண்டது. புழுதிவெயிலால் சூடுண்டிருக்கிறது.

ஏரி ஆழமாயும் நிறைந்தும் இருப்பதையும் அதன் நீர் காக்கையின் கண்போலக் கரியதாயிருப்பதையும் பார். கரைகள் சரிவாயும் புல்பரந்து மென்மையாயிருக்கின்றன.

களைப்புற்ற உனது பாதங்களைத் தண்ணீரில் நனை. உனது கூந்தலினூடே மெல்லிய பூங்காற்று தனது விரல்களால் வருடும். மாடப்புருக்கள், தூங்கவே பாடி, முணு முணுக்கும். நிழலில் மயங்கிக் கிடக்கும் இரகசியங்களை இலைகள் இசைத்துக்கொண்டிருக்கும்.

காலம் உருண்டுசெல்லக் கதிரவன் மறைந்தால் என்ன? மாலையின் மங்கிய ஒளியிலே, பாலைவனப்பாதை மறைந்தொழிந்தாலென்ன?

அதோ அம்முல்லைக் கொடியருகே எனது உறைவிடம் உளது. நான் உனக்கு வழி காட்டுவேன். உனக்கு ஓர் படுக்கையமைத்து விளக்கும் ஏற்றுலேன்.

பசுக்கள் பால் கறக்கும் ஓசையால் பறவைகள் விழித்தெழும். காலேப்பொழுதிலே நான் உன்னைத் துயிலுணர்த்துவேன்.

11

கடல் வழியாகத் தோட்டத்தில் நுழைந்த வேனிற் காலத்தில் இலைகள் முகிழ்த்தன; தென்றல் ஒலியோடு அசைந்தது; அமைதியான சில கானத்துணுக்குகள் எழுந்தன. அவ்வளவோடு அந்நாள் முடிந்தது.

கடல் வழியே செல்லும் தோட்டத்திலே, வருங்கால வேனிலில், காதல், மலர்வதாக! ஆனந்தமானது என்னுள் உதித்துத் தன் கைகளைக்கொட்டி, பொங்கி எழும் நாதகீத வெள்ளத்துடன் நடனமாடி, காலையிளம்பரிதியை இனிய வியப்பில் கண் திறக்கும்படி செய்வதாக.

12

ஓ, வகந்த தேவனே, பழங்காலத்தில் தேவர்களது பூங்காவின் தென்வாயிலைத் திறந்து நீ பூமியில் இளமை பொலிய இறங்கியதும், ஆடவரும் பெண்டிரும் சிரித்துக் கொண்டும், ஆடிக்கொண்டும் திடீரென ஏற்பட்ட களிமயக்கால் பூந்தாதுகளை ஒருவர்மேல் ஒருவர் தூவிக் கொண்டும் தங்கள் இல்லங்களினின்று வெளிப்போந்தனர்.

ஆதிகாலத்தில் சித்திரைத் திங்கள் உனது வழியில் நீ பரப்பிய அதே மலர்களைத்தான் ஒவ்வொரு ஆண்டும் கொண்டு வருகிறாய். ஆதலின், மறைந்த அந்நாட்கள், உலகங்கள் கனவாய்ப் பழங்கதையாய்ப் போனதுக்கத்தை, இன்று அம்மலர்கள் மணம்பரப்பி உயிர்க்கின்றன. மனித மொழியினின்றே மறைந்த அற்புதமான காதல் கதைகளை உனது தென்றல் சுமந்தே வருகிறது.

முதல் காதலால் கொந்தளித்த எனது வாழ்க்கையில் நீ ஒருநாள் புதிய வியப்புத்தோன்ற வந்தாய்; அந்நாள் தொடங்கி, ஒவ்வோராண்டும் உனது இனிய பசியமலர் மொட்டுக்களில், மென்மையான நாணத்தோடு கூடிய பழகியறியா அப்புதிய ஆனந்தம் தோன்றுகிறது. எனது சொல்லுக்கடங்காதனவற்றை யெல்லாம், உனது சிவந்த ரோஜா மலர்கள், தங்கள் கனல்கின்ற மௌனத்தில் வெளிக்காட்டுகின்றன. எனது காதல் அனுபவங்களின் நினைவுகள் ஒவ்வோராண்டும், புனர் ஜன்மம் எடுக்கும் நினது புதிய இலைகளின் அசைவில் வெறியோடு வெளியாகின்றன.

13

தோட்டத்திலே, நேற்றிரவு எனது இளமையின் எழில் என்னும் மதுவை நான் உனக்கு அளத்தேன். நீ அதைச் சுவைக்க எத்தனித்தாய். உனது கண்களை மூடிய வண்ணம் முறுவலித்தாய். அப்பொழுது, நான் உனது முகமூடியை விலக்கி, கூந்தலை அவிழ்த்தேன். உறக்கத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் உலகத்தில், சந்திரனது குளிர்ந்த கிரணங்கள் பெருக்கெடுத்தோடிய அவ்விரவிலே, மௌனத்தோடு கூடிய இனிய உன் வதனத்தை என் மார்போடு அணைத்துக்கொண்டேன்.

இன்று பணித்துளிகளால் குளிர்ந்த காலைப் பொழுதிலே வெள்ளைக் கலையுடுத்து, வெள்ளைப் பணியூண்டு கையில் பூக்கள் நிறைந்த குடலையோடு ஆண்டவன் சந்நிதியைநோக்கி நீ நடந்தேசெல்கின்றாய் ஆலயத்திற்குச் செல்லும் தனிமையான சாலைப்புறத்திலே, அமைதியான காலைப்போதிலே தலைகுனிந்து மர நிழலிலே நான் நிற்பேன்.

என் அன்பே! இன்று நான் பொறுமையற்றவனாக இருந்தால், என்னை மன்னித்து விடு. இதுதான் முதலாவது கோடை மழை ஆற்றுப்புறத்தில் உள்ள காடு, வளம்மிக்க இனிய தோற்றத்தோடு விளங்குகிறது. மலரும் கடப்ப மரங்கள் நறுமணத்தோடு தென்றலை ஷீக்ரிக்கின்றன. எல்லாத்திசைகளிலும் மின்னல்கள் வெட்டுவதையும் தென்றல் வெறியோடு உனது கூந்தலில் தவழ்ந்து செல்வதையும் பார்.

இன்று நான் எனது வணக்கத்தை உனக்குச் செலுத்தினால், என் அன்பே! என்னை மன்னிப்பாயாக! நித்திய உலகியல், மழையில் மறைந்தே கிடக்கிறது. கிராமத்திலே எல்லா வேலைகளும் நின்றுவிட்டன. வயல்களிலே யாரும் இல்லை. பொழியும் மழையானது, உனது கருவிழிகளில் தனது கானத்தைக் காண்கிறது, உனது வாயிலிலன்றோ, கார்காலத்தில், ஆடிமழை, மல்லிகை மலர்களுடன் உனது கரிய குழலை அலங்கரிக்கவே காத்து நிற்கிறது!

அக்கம் பக்கத்தார், அவனைக் கரியநிறமுடையாள் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் அவள் என் மனத்திற்கு அல்லிமலராக இருக்கிறாள். ஆம், அழகாக இல்லாவிட்டாலும், ஓர் அல்லி. நான் முதன் முதலாக அவளை வயல் வெளியில் கண்டபோது, மேகங்களால் மறைக்கப்பட்ட கதிரொளிபோல அவள் தோன்றினாள். தலையில் ஒன்றும் அணியவில்லை. முகமுடி விலக்கப் பட்டிருந்தது. அவளுடைய கற்றைக்குழல் அவிழ்ந்து கழுத்திலே புரண்டு ஊசலாடியது. ஊரார் சொல்லுவது

போல, அவள் கரிய நிறத்தவளாக இருக்கலாம். ஆனால் நான் அவள் கருவிழிகளைக் கண்டேன், களித்தேன்.

காலநிலை ஒரு புயற்காற்றின் அறிகுறியைக் காட்டியது தனது கபிலைப் பசுவின் தாழ்ந்த கலக்கக் குரலைக் கேட்டதும், குடிசையினின்றும், அவள் அவசரமாக ஒடோடி வந்தாள். ஒரு நிமிடம் தன் அகன்ற கண்களால் மேகங்களை உற்று நோக்கினாள். வரப்போகும் மழையின் அறிகுறிகளை வானத்தில் கண்டாள். நெல் வயலின் ஒரு மூலையிலே நான் நின்றேன். அவள் என்னைப் பார்த்திருந்தால், அது அவளுக்குத்தான் தெரியும். ஒருகால் நானும் அதனை அறிவேன். கோடைப்பொழிவின் பயன்போலவும், பூத்துக் குலுங்கும் மலர் வனத்தைப் போலவும், அவள் கரியள். ஆர்வம்மிக்க கோடை இரவிலே, அறியாக்காதலை அடைய எழுகின்ற ஆர்வம் நிறைந்த ஆசை போலவும் அவள் கரியள்.

17

யுகங்கள் கழியவும், கோடைப்பொழிலில் வண்டுகள் மொய்த்துக்கொண்டிருக்கவும், அல்லி மலர்களை நோக்கிச் சந்திரன் புன்னகை பூத்தவண்ணம் இருந்தான். மேகங்களுக்கு, மின்னல்கள் ஒளிபொருந்திய முத்தங்கள் இட்டுச் சிரித்துக்கொண்டு மறைந்தன. மரங்களோடும் மேகங்களோடும், இரண்டறக் கலந்தவனாய், கவிஞன் ஒரு மூலையில் நின்றான்.

ஒரு மலரைப்போலத் தனது உள்ளத்தை அமைதியாக வைத்துக்கொண்டு, வளர்மதியேபோல தனது இன்பக் கனவுகளைக்கொண்டு ஆழ்ந்து ஆனந்தித்துக்கொண்டிருந்தான். கோடைத் தென்றலைப் போல, ஒரு பயனும் எதிர்பாராமல் அலைந்து கொண்டிருந்தான்.

சித்திரைத் திங்களின் மாலைப்பொழுதிலே, சூரியாஸ்தமனம் எனும் ஜோதி வெள்ளத்தில் ஆழத்தில் தோன்றிய ஒரு நீர்க்குமிழிபோல், சந்திரன் எழுந்தான். பெண்மணி ஒருத்தி செடிகளுக்கு நீர்வார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்; மற்றொருத்தி தன் பெண்மானுக்கு உணவு அளித்துக்கொண்டிருந்தாள்; இன்னொருத்தி தனது மயிலை நடனமாடும்படி செய்துகொண்டிருந்தாள். கவிஞனுக்கு, உணர்ச்சிபாட்டாகப் பொங்கியது. பாடுகிறான்; “உலக இரகசியங்களைக் கேளுங்கள். சந்திரன் மேல்கொண்ட காதலில், அல்லி பசலை பூப்பதை நான் அறிவேன். காலே இளம்பரிதியைக் கண்டதும் தாமரை தனது முகமுடியை விலக்குகிறது. சிந்தித்தால் காரணம் மிக எளிதாகத்தெரியும் மலர ஆரம்பித்தால் மல்லிகையின் காதிலே வண்டுகள் ரீங்காரமிடுவதன் பொருளை அறிஞர்கள் அறியார் ஆனால் கவிஞன் ஒருவனே அறிவான்.”

நாணமாகிய ஒளியைப் பரப்பி, சூரியன் மறைந்தான். சந்திரன் மரங்களின் மறைவிலே உலவினான். கவிஞன் தனது தோற்றத்தைப்போல அவ்வளவு எளிமையானவனல்ல, என்று தென்றல் தாமரையின் காதிலே ஒதிற்று. ஆடவரும் பெண்டிரும் கைகொட்டி, “உலகஇரகசியம் வெளிப்பட்டு விட்டது,” என்று அவர்கள் கண்ணொடு கண்ணிணைக் கவ்வ, ஒருவரையொருவர் நோக்கினார்கள்.

உனது இதயத்தில் எனக்கு இடமளித்தால், உனது வாழ்நாட்கள் கவலை நிரம்பியவையாயிருக்கும் அலைகள் கூடுமிடத்தே உள்ள எனது இல்லத்தின் கதவுகள் திறந்திருக்கின்றன. ஆனால் எனது உன்ளம் என்வசம் இல்லை, ஏனெனில் நான் பாடுகிறேன்.

உனது உள்ளத்தை நீ எனக்கு அளித்தால், அதற்கு நான் பொறுப்பாளியல்ல; இசையுடன் நான் உனக்கு வாக்களித்து இசை முடிந்ததும், அவ்வாக்கைக் காப்பாற்ற ஆர்வமுடையவனாக இருந்தால், நீ என்னை மன்னிக்க வேண்டும். ஏனெனில், வேனிற் காலத்தில் வரும் விதியானது, கார்காலத்தில் சிதறி யொழிந்துவிடும்,

நீ உனது உள்ளத்தில் எனக்கு உறுதியாக இட மளிப்பதானால், இதையெல்லாம் மறந்தேவிடு; உனது விழிகள் காதல் வெறியில் பாடும்போதும், உனது குரல் சிரிப்பில் பொங்கி எழும்போதும், உனது கேள்விகளுக்கு நான் வெறிகொண்ட நிலையிலே பதிலிறுப்பேன். உள்ளத்தை உள்ளபடியே கூறமுடியாமல், தத்தளிப்பேன். அவற்றை நீ என்றும் நம்பியே தீரவேண்டும்; பின்னர் மறந்தே விடுவது நலம்.

மனிதன் ஐம்பது பிராயத்தில் பாபரப்பையுடைய இவ்வுலக வாழ்வைத் துறந்து அமைதி பொருந்திய காட்டிற்குச் சென்று தவம் செய்யவேண்டும் என்று நூல்கள் கூறுகின்றன. ஆனால் காட்டில் உள்ள ஆச்ரமம், இளைஞர்களுக்குத்தான் என அறைகூவுகிறான் கவிஞன். ஏனெனில், அது மலர்கள் தோன்றுமிடமாகவும், பறவைகளும் வண்டுகளும் கூடுமிடமாகவும் இருக்கிறது. காதலர்களின் இரகசியங்களைக் கிளரவல்ல அந்தரங்கமான மூலைகள் பல அங்கு மிளர்கின்றன மாலதி மலர்களை முத்தமிடும் நிலவொளியானது, ஒரு காலத்தூதாக ஆழ்ந்த பொருளோடு அமைந்திருக்கிறது. ஆனால் அதை அறிபவர்கள், ஐம்பது பிராயத்துக்கு மிகக் குறைந்தவர்களே.

அந்தோ இளமை அனுபவமற்றதாயும், மனம்போன போக்கில் போவதாயுமிருக்கிறது; ஆகையால் முதியோர் குடும்பங்களைக் கவனிப்பதும், இளைஞர்கள் காட்டின் தனிமைக்குச் சென்று காதல் எனும் கொடிய சாதனையை மேற்கொள்வதும் பொருத்தந்தானே!

20

எனது பாடலே, நீ சிறப்புப்பெறும் இடம் எது? தென்றலில் முக்குப்பொடியைக் கலக்கும் புலவர்களிடத்திலா? தொன்னைக்கு நெய் ஆதாரமா, அல்லது நெய்க்கு தொன்னை ஆதாரமா, என்று முடிவில்லாத விவாதம் செய்கின்ற மனிதனிடத்திலா? பழுத்த கைப்பிரதிகள், மனிதனின் அவசர நிலையற்ற வாழ்வை வெறுத்துக் கூறுமிடத்திலா? எனது பாடல, இல்லை, இல்லை, இல்லை' என மறுத்துக் கூவுகிறது.

சந்திப்பு

பாட்டு 72

உலகமே, என் நெஞ்சு உன்னை அன்பால் முத்தமிடாதபொழுது, உனது ஒளியின் பெருமை முழுவதையும் நான் அறிய இயலாது போயிற்று, நீண்ட இரவு முழுதும், வானம் தீபத்தை ஏந்தியவண்ணம் என்னைப் பாதுகாத்து வந்தது. தன் அன்புக் கீதத்தோடு என் நெஞ்சு உன்னை நெருங்கியது, இரகசிய உரைகளை நாம் பரிமாறிக் கொண்டோம் என் இதயம் உன் கழுத்தில் மாலையிட்டது. நகடித்திரங்களோடு நீ மதித்து வைத்துக் கொள்ளும்படியாக, அது ஏதோ ஒன்றை உனக்குத் தந்திருக்கிறது என்பதை நான் அறிவேன்

பாட்டு 73

சாளரத்தருகில் உனது இருக்கையைக் காலைப்போதிலிருந்து நீ எனக்கு அளித்தாய். சாலையில் செல்லும்

உனது மௌனத் தூதர்களோடு நான் பேசினேன். உனது வானத்தின் வாத்யகோஷ்டியுடன் நானும் இசைத்தேன். அளப்பருஞ்சாந்தியோடு கூடிய சமுத்திரத்தையும் நான் பார்த்திருக்கிறேன். சண்டமாருதத்தால் தன் ஆழத்தின் இரகசியத்தையே உடைத்து வெளியாக்கத்துடிக்கும் சமுத்திரத்தையும் பார்த்திருக்கிறேன். தனது இளமையின் பெருவிருந்தில் திளைக்கும் பூமியையும் பார்த்திருக்கிறேன். தியானத்தில் ஆழ்ந்த அமைதியோடு கூடிய நிழல்படிந்த பூமியையும் கண்டிருக்கிறேன்.

விதை தூவச் சென்றோர்கள் என் வாழ்த்தையும் பெற்றார்கள். பயிரின் பயனை வீட்டிற்குக் கொணர்ந்தோரும், அல்லது வெறுங் கூடையோடு திரும்பியோரும் எனது கீதங்களைக் கேட்டே சென்றார்கள்.

இவ்வாறாக இறுதியில் என் வாழ்வு முடிந்தது. இப்பொழுது இறுதி நேரத்தில், நான் உன் உலகை நேசித்தேன், எனக்கூறும் எனது இறுதிப் பாடலையே பாடுகிறேன்.

பாட்டு 74

உன்னைப் பாடும் பணியே பணியாகப் பெறும் பேறு பெற்றேன். எனது பாக்களில் நினது வசந்தகால மலர்களின் தோற்றம் பொலிந்தது. நினது ஓசையிடும் இலைகளுக்கு, அவை தாளங்கொட்டின. நினது இசுவின் நிசப்தத்திலும் காலைப்பொழுதின் சாந்தியிலும் நான் பாடினேன். கோடையின் முதல் மழையின் மணம் எனது கானங்களில் சுழன்றோடுகிறது. பயிரின் பயன் கொளும் இலையுதிர்கால ஆரவாரம், என் பாக்களில் ஒலிக்கிறது. எனது தலைவனே, நீ எனது உள்ளத்தில் கோயில் கொள வரும் நாளில், எனது பாடல்கள் தடைப்படாது, உன்னை ஆவலோடு வரவேற்குமாக!

“ மின் மினிகள் ”

முழு முகக்கண்ணாடியில், அழகி தன் முத்தைப் பார்க்கும்போது, அழகே உண்மையின் புன்முறுவலாகக் காட்சியளிக்கிறது.

* * * *

பனித்துளி, தன்னுள் மிளிர்கின்ற ஒளிப்பொரியினின்றே சூரியனை மனங்குளிர அறிந்து கொள்கிறது.

* * * *

பலயுகங்களிலிருந்து புறக்கணிக்கப்பட்ட, சிதறிக் கிடக்கும் பரிதாபகரமான சிந்தனைகள், என் இதயக் குகையில் நீங்காரமிட்டு, என்னைப்பாடவே தூண்டுகின்றன.

* * * *

உலகம் என் கண்முன் ஒரு சித்திரக் குவியலாகவே காட்சியளிக்கிறது; எனது ஆன்மா, இசையால், மனம் உருகவே பதிலளிக்கிறது.

* * * *

அகம்பாவம், தனதுகருவக் குறிகளைக் கல்லிலே பொறிக்கின்றது; அன்போ, மனப்பூர்வமாக மலர்களை யே தந்து சரணாகதியடைகிறது.

* * * *

அடிமை மனப்பான்மையுள்ள தூரிகை, குறுகிய சித்திரத் திரையின் அளவுக்கே உண்மையைக் குறைத்துக்காட்டுகிறது.

* * * *

இறைவனே மனிதனிடம் நன்கொடைகள் கேட்க வரும்போது, மனிதன் தன்னுடைய செல்வத்தின் சிறப்பையே கண்டு கொள்கிறான்.

* * * *

மையைக் கொட்டி, பகலை இரவாகவே எழுதி விடுகிறார்களே! எழுத்துப் பிழையால், மையின் மிகுதியால், இப்படியெல்லாம் நிகழ்ந்து விடுகிறது; இது ஒழுங்காகுமா?

* * * *

காதல், ஒரு முடிவற்ற மர்மம் தான், அதிசயம் தான் ஏனெனில், வேறு எதைப்பற்றியும் அதுபேசி விளக்கம் தரவேண்டிய தேவையே இல்லையே!

* * * *

சிநுஷ்டியின் அவசியத்திற்காக, ஒளி, இருளைத் தன் மனைவியாகத் தழுவிக்கொள்கிறது.

* * * *

சந்திரனுக்கு அன்புடன் கொடுக்க தன்னிடம் மலர்கள் இல்லையே என்று வருந்தி, கடல் மனமுருகி தன் நெஞ்சில் அடித்துக்கொள்கிறது.

* * * *

இறைவா! “நான், நீ” என்ற இரு கடற்கரைகளுக்கு மத்தியிலே, எனக்குச் சொந்தமான, ஒங்கிவரும் அகந்தை என்ற கடலை எப்படித் தாண்டுவேன், ஈசா?

* சஞ்சலம்

தாசூர் 'Fugitive' என்ற கவிதை நூலில், கச்சன் தேவயானையின் சந்திப்பையும், அவர்களுடைய காதல் வளர்ச்சியையும், தேவயானையின் தந்தையிடம் கச்சன் மரண இரகசியம், என்றும் அழியா அமரநிலை இரகசியங்களைத் தெரிந்துகொண்டு மீண்டும் விண்ணுலகுக்குத் திரும்ப முயற்சிக்கும்போது, அவன் தேவயானையின் காதலை மறந்து, சுயகாரியப்புவியாக மாறும்போது, நன்றிகெட்ட கச்சன் தன் தந்தையிடம் கற்றறிந்த கலை பாழாய்ப்போகவேண்டுமென்று தேவயானை கடுங்கோபத்துடன் சாபமிடுகிறாள்.

அவர்கள் இருவருக்கும் நடக்கும் காதல் வெறி சம்பாஷனை, அருமையாகச் சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தாசூரின் கவிதைஎழில், ஒவியமாகவே நமது கண்முன் காட்சியளிக்கிறது (பக்கம்-25 to 36) நன்றிகெட்டவனுக்கு மன்னிப்பே கிடையாது என்று ஆணித்தரமாக பதிலளிக்கிறாள், தேவயானை, கோபாவேசத்துடன்!

* இந்த நூல் விரைவில் 1968 May மாதத்தில் வெளிவரும். (இதன் விலை ரூ 5/-) பக்கங்கள் 250.

சிந்தனை மின்னல்கள்

உலகம் சுற்றும் பொடி ஜந்துக்களே! உங்களுடைய காலடிச் சின்னங்களை, எனது சொற்களிலே விட்டுச் செல்லுங்கள்.

*

*

*

உலகம், காதலனிடம் அகண்ட கோஷாத் திரையை
 ளிலக்கிவிட்டே நிற்கிறது; ஒரு பாடலாகவோ,
 ஒரு முடிவற்ற முத்தமாகவோதான், அது சிறிய
 அளவிலே இன்ப எழுச்சியைக்காட்டி நிற்கிறது.

* * *

பூமி கண்ணீர் சிந்திக்கொண்டே தன்னுடைய இனிய
 புன்முறுவல்களை என்றும் மலர்ந்த நிலையில்
 வைத்துக் காப்பாற்றுகிறது.

* * *

மெளன மாங்களினுள்ளே அந்தி மாலை அமைதியாக
 மறைவது போலவே, சோகம் என் இதயத்தினுள்ளே
 அமைதியாகவே அடங்கிவிடுகிறது.

* * *

இரவின் இருட்டைப் போலவே, சிருஷ்டி மாமம்
 விசாலமாகத் தோன்றுகிறது; அறிவின் ஏமாற்றங்கள்,
 காலையில் தோன்றும் மூடுபனி போன்றவையே!

* * *

எனது ஆசைகள் அறிவிலிகள்; உனது பாடல்களின்
 மத்தியிலே, ஆசைகளை மறந்து, உனது பாடல்களை
 ஆழ்ந்து கேட்பேனாக!

* * *

கண்மணிகளுக்கு கண்ணிதழ்கள் எப்படியோ,
 அப்படியேதான், உழைப்பிற்கு ஓய்வு.

* * *

ஓ, அழகே! உன்னை அன்பிலே, காதலிலே
அறிந்துகொள்; முகம்பார்க்கும் கண்ணாடியின்,
முகஸ்துதியில் உன்னையே நீ அறியமாட்டாய்.

* * *

மயிலின் வால் சுமையைக்கண்டு, ஊர்க்குருவி
வருத்தப்படுகிறது.

* * *

இளமலர் வெடித்தது, மலர்ந்து பேசியது:
“ அருமையான உலகமே! தயவுசெய்து
வாடிவிடாதே!”

பேரின்பநிலை

இறைவன் உள் படகை இழுத்துச்செல்லும்போது,
உன் உள்ளத்திலே உள்ள கவலைகள் எல்லாம் பறந்தே
போய்விடும்;

இறைவன் உள் பிழைகளை மன்னித்துவிட்டு, உனது
ஆன்மாவுக்கும் சுதந்திரம் வழங்குவான்; உடனே
விடுதலேதான்!

பாதையில் அலைகள் மோதினாலும், உனது
வாழ்க்கைப்படகு, இறைவன் கையிலே முடிவற்ற பாதை
யிலே, இன்பமாய்த் துடித்துக்கொண்டே விடுதலையை
நோக்கிச் செல்லுமல்லவா?

இதுதானே பேரானந்தம்!

கவலைக்கடலையே தாண்டி, இறைவன் பாதக் கமலங்
களிலே, இன்ப முதிர்ச்சியில் ஆன்மவிடுதலையடையும்
நானையே தேடி அலைவது! ஓம், சாந்தி!

ஆசீர்வாதம்

இந்தச் சின்னஞ் சிறிய இதயத்தை, உலகின் பொருட்டு சொர்க்கத்தின் முத்தத்தையே வென்று வந்த இந்தப் புனிதமான ஆத்மாவை, ஆசீர்வதிப்பாயாக!

அவன் ஆதவனின் ஒளியை நேசிக்கிறான். அன்னை முகதரிசனத்தையும் நேசிக்கிறான்.

மண்ணை வெறுக்கவோ, பொன்னைத் தேடி அலையவோ அவன் கற்றுக்கொள்ளவில்லை

உன் நெஞ்சார அவனைத்தழுவி ஆசீர்வதி நூற்றுக் கணக்கான குறுக்குப் பாதைகள் கொண்ட இந்த உலகிற்கு அவன் வந்திருக்கிறான்.

பெருங்கூட்டத்திடையே, எவ்வாறு உன்னைத் தேர்ந்தெடுத்து, உன் கரங்களைப்பற்றி, அவனுடைய வழியைத் தேடிக்கேட்பான் என்பதை நான் அறிவேன், இதயத்தில் எந்தவித ஐயமுமின்றி சிரித்துக்கொண்டே உரையாடிக்கொண்டு, உன்னை அவன் பின் தொடர்வான்.

அவனுடை நம்பிக்கையைக் காப்பாற்றி, அவனை நேர்மையான பாதையில் நடத்திச்சென்று அவனை ஆசீர்வதிப்பாயாக!

அவன் சிரசில் உன் கரங்களைப் பதித்து, கடலின் அலைகள்போல தீமைகள் அவனை அலைக் கழித்தாலும், விண்ணினின்று வரும் காற்று அந்தப்படகின் பாய்மரத்தை சரியான வழியில் இட்டுச்சென்று, சொர்க்கத்தின் அமைதியில் சேர்க்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திப்பாயாக!

(பாட்டு 36 வளர்பிறை)

எனது பாடல்

எனது இந்தப் பாடல், அலைக்கரங்களின் தழுவல்போல் உன்னைத் தழுவி நிற்கும். எனது இந்தப் பாடல் உனது நெற்றியில் வாழ்த்தின் முத்தமாய்ப் பதியும்.

உனது தனிமையில், இரு சிறகுகளாகி, எனது பாடல் உன் இதயத்தை இனந்தெரியாத எல்லைக்கு அழைத்துச் செல்லும்.

உன் கண்ணின் மணிகளிலே அமர்ந்து, எனது பாடல் உனது பார்வையைப் பொருள்களின் உள்ளார்ந்த அந்தாங்கத்திற்குள் இட்டுச்செல்லும். எனது குரல் மரணத்தில் அமைதியற்றாலும், எனது பாடல் உனது வாழும் இதயத்துடன் உறவாடும்.

(பாட்டு 38 வளர்பிறை)

இறைவன் வருகிறான் !

அவனுடைய அமைதியான காலடி ஓசையைக் கேட்டிருக்கின்றாயா ?

அவன் வருகிறான், வருகிறான், எப்போதும் வருகிறான்.

ஒவ்வொரு கணமும், ஒவ்வொரு யுகமும், ஒவ்வொரு நாளும், ஒவ்வொரு இரவும், அவன் வருகிறான், வருகிறான், எப்போதும் வருகிறான்.

என்னுடைய பலமன நிலைகளில், எத்தனையோ பாடல்கள் பாடியிருக்கிறேன். எல்லாம் அவனுடைய வருகையை ஒலித்துக் குறிக்கின்றன.

வெம்மையுள்ள பங்குனியின் மணமுள்ள நாட்களில், காட்டு வழியாக அவன் வருகிறான், வருகிறான். எப்போதும் வருகிறான்.

ஆடி மாத இரவுகளில், மழை இருளில், மேகங்களின் இடித்தேரில், அவன் வருகிறான், வருகிறான், எப்போதும் வருகிறான்.

துன்பச் சுழற்சியில், அவனுடைய காலடிகள் என் இதயத்தில் பதிகின்றன; அவனுடைய பொன்னடிகளைத் தீண்டி, எனது ஆனந்தம் மின்னிப்பொலிகிறது.

[கீதாஞ்சலி — பாட்டு. 45]

இன்ப இசை

எனது இறுதிப்பாட்டில், இன்பத்தின் சகல இசைகளும் கலந்து இலங்கட்டும்—எந்த இன்பம் பூமியில் பார்க்குமிடமெல்லாம் நிறைந்து பசும்புல் அளவுக்கு மிஞ்சி வளர்ந்து விடும்படி செய்கிறதோ, எந்த இன்பம் ஜனன மரணம் என்னும் இரட்டையர்களை வையமெங்கும் ஆடித் திரியும்படி செய்கிறதோ, எந்த இன்பம் சூறைக்காற்றோடு சுழன்று திரிந்து சகல உயிர்களையும் ஆனந்த வெறியோடு எழும்படி செய்கிறதோ, எந்த இன்பம் வேதனை என்னும் செந்தாமரையின் மீது கண்ணீர் சிந்திக்கொண்டு அமர்ந்திருக்கிறதோ, எந்த இன்பம் தன் உடைமைகள் அனைத்தையும் குப்பையில் கொட்டிவிடுகிறதோ, எந்த இன்பம் சொல்லற்ற மோன நிலையில் இருக்கிறதோ, அந்த இன்பத்தின் இசைகள் அனைத்தும் என் கீதத்தில் கலந்து ஒலிக்கட்டும்.

(கீதாஞ்சலி-பாட்டு 58)

கடற் கரையிலே

முடிவற்ற உலகங்களின் கடற்கரையிலே குழந்தைகள் சந்தித்தன; மேலே முடிவற்ற வானில் அமைதி. இங்கே அமைதியற்ற அலைகள் மோதிக் கொண்டு ஆரவாரம் செய்தன. இந்த முடிவற்ற உலகத்தின் கடற்கரையிலே, உயர்ந்த கூக்குரலுடனும் ஆடலுடனும் குழந்தைகள் கூடின.

மணலால் வீடுகட்டினர்; சிப்பிகளுடன் விளையாடினர் உதிர்ந்த இலைகளால் படகு செய்து இன்பமுடன் பரந்த கடலில் மிதக்க விட்டனர்; உலகின் கடற்கரையில் குழந்தைகள் தங்கள் விளையாட்டை ஏற்றனர்.

நீந்துவதையோ, வலைவீசுவதையோ அவர்கள் அறிந்தவர்களில்லை. முத்துக்குளிப்போர், முத்துக்குளித்தனர். வியாபாரிகள் கப்பலோட்டினர். ஆனால் குழந்தைகள் கூழாங்கற்களை சேமித்து, மறுபடியும் சிதறவடித்தனர். மறைந்திருக்கும் புதைபடிகளை அவர்கள் தேடவில்லை. அவர்கள் வலைவீசவும் அறியார்

மரணம் எங்கும் வியாபித்திருக்க, குழந்தைகள் விளையாடினர்.

(வளர் பிறை-பாட்டு-2)

தாசூரின் “கனி கொய்தல்” என்ற பாடல்களில் கவிஞரின் பக்திநிறைந்த உயர்ந்த ஒப்பற்ற மன நிலையைக் கீழ்க்கண்ட செய்யுள்மூலம் நாம் எளிதில் உணரலாம்;

“ஊதுகொம்பு மண்ணில் கிடக்கிறது

காற்று களைத்துவிட்டது, ஒளி இறந்தது.
ஆ, தீய தினமே!

போர்வீரர்களே, கொடிகளுடன் வாருங்கள். பாடகர்களே, உங்களது யுத்தப் பாடல்களைப் பாடுங்கள். பிரயாணிகளே, வருக வருக. நமக்காகக் காத்துக் கொண்டு, ஊதுகொம்பு மண்ணில் கிடக்கிறது.

பொழுதெல்லாம் மண்ணில் உழைத்துவிட்டு, சாந்தியடைவதற்காக அந்திவேளையில் கோயிலுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தேன். உனதுகொம்பை மண்ணில் நான் கண்டதும் எனது இதயப் புண்கள் ஆறிவிடுமென்றும் எனது ஆடையிலிலுள்ள மாசுமருக்கள் வெளுத்துவிடுமென்றும் நம்பிக் கொண்டிருந்தேன்.

எனது அந்தி தீபத்தை ஏற்றும் நேரமல்லவா இது? இரவு நட்சத்திரங்களுக்குத் தனது தொட்டில் பாட்டைப் பாடிவிட்டதல்லவா?

ஓ இரத்தநிற ரோஜாவே, எனது தூங்கும் கஞ்சா மலர்கள் வெளுத்து வாடிவிட்டன!

எனது அலைச்சல் முடிந்து எனது கடன்கள் தீர்ந்து நிற்கும் நிலையில், உனது ஊதுகொம்பு என் கண்ணில் பட்டது.

எனது மந்தமான இதயத்தை உனது இளமை மந்திரத்தால் அடித்தெழுப்புவாயாக.

வாழ்க்கையிலுள்ள எனது இன்பம் நெருப்பாய்ச் சுடரட்டும்.

விழிப்புக் கிரணங்கள் இரவின் இதயத்தில் ஊடுருவிப் பாய்ந்து, பயத்தால் கபோதிதனத்தையும், திமிர்வாதத்தையும் அதிரடிக்கட்டும்.

மண்ணில் கிடக்கும் உனது ஊதுகொம்பை எழுப்பவே நான் வந்திருக்கிறேன்.

சிலர் வீடுகளை விட்டு என்பக்கம் ஓடிவருவார்கள் — சிலர் அழுது கொண்டே நிற்பார்கள்.

சிலர் தங்கள் படுக்கைகளில் உருண்டுகொண்டு, கொடிய கனவுகளில் குழறிக்கொண்டிருப்பார்கள்.

இன்றிரவு ஊது கொம்பு ஒலிக்கப்படும். உன்னிடமிருந்து சாந்தி வேண்டுமென்று கேட்டேன். ஆனால் வெட்கத்தை உணர்ந்தேன்.

இப்போது உன்முன் நான் நிற்கிறேன் — எனது கவசத்தை அணிய நீ உதவுவாயாக.

கொடிய இன்னல்கள் என் வாழ்க்கையில் தோன்றி துன்பத்திலிருந்து தீப்பொரிகளை எழுப்பட்டும்.

உனது வெற்றியின் ஒலியைத் துன்பத்தில் துடிக்கும் எனது இதயம் இடையறாது எதிரொலிக்கட்டும்

உனது ஊதுகொம்பை எடுத்துக்கொள்ள எனது கைகள், காலிசெய்யப்படும்.

கனி கொய்தல்

பாடல் 37

புத்தரின் சிஷ்யன் உபகுப்தர், மதுராபுரியின் மதில் சுவரின் பக்கமாய், மண்ணில் படுத்து உறங்கிவிட்டார்.

விளக்குகள் அணைந்துவிட்டன; கதவுகள் சாத்தப்பட்டன. ஆடி மாதத்தில் மந்தாரமிட்ட ஆகாசத்தில், நட்சத்திரங்கள் மறைந்திருந்தன.

திடீரென்று அவன் நெஞ்சைத் தொட்டு, பாதச் சலங்கையுடன் ஒலித்துக்கொண்டு நடந்து வந்த பெண் யா?

உபகுப்தர் திடீரென்று அதிர்ச்சியுடன் எழுந்தார்; அவருடைய மன்னிக்கும் கண்களில், ஒரு மாதின் விளக்கொளி தைத்தது.

அவள் நடனம் ஆடும் தாசிப் பெண்: நகை வரிசைகள், அவள் உடலை நட்சத்திரங்கள் பேலமின்னி அலங்கரித்தன. அவள் உடலில் வெளிரிய நீலச்சல்லாத்துணி, மேகம்போல மூடிப்படர்ந்திருந்தது; அவள் உடம்பெல்லாம், இளமை வெறி பூரித்திருந்தது.

அவள் தனது விளக்கைக் கீழே தாழ்த்தி, உபகுப்தரின் இளமை ததும்பும் முகத்தை உற்று நோக்கி, அவனுடைய உண்மையான அழகையும் கண்டு திகைத்துப்போனாள்.

“இளந்துறவியே, என்னை மன்னிப்பீர்களாக! அன்புடன் எங்கள் இல்லத்துக்கு வாருங்கள். இந்த வீதிப்புழுதியில் தாங்கள் படுத்து உறங்குவது சரியல்லவே!” என்றாள், தாசிப் பெண்.

துறனி பதில் சொன்னார்: “மாதே! நீ வீதி நெடுகவே போகலாம். காலம் கனியும் போது, நான் உன்னிடம் வருவேன்!”

திடீரென்று, இருண்ட இரவில் மின்னல் சீறிக் கொண்டு பாய்ந்தது.

விண்ணினின்று, ஒரு மூலையில் புயல் உறுமியது; அந்தப் பெண் பயந்து நடு நடுங்கினாள்.

ஆழ்ந்த சிந்தனைகள்

“ வாழ்க்கையின் விளையாட்டு விரைவில் நிகழ்கிறது ;
வாழ்க்கையின் விளையாட்டுப் பொம்மைகள்
ஒன்றன்பின் ஒன்றாகச் சாய்ந்து மறக்கப்படுகின்றன ”.

* * * *

“ இரவு ஒரு திரையிட்ட மணப்பெண் (கோஷா);
தன்னை விட்டுச் சென்ற ஒளி மீண்டும் தன் நெஞ்சில்
பாய்வதற்காகவே, அடிகள் காத்துக்கொண்டிருக்கிறாள் ”.

* * * *

“ மண்ணும் விண்ணும் பேசிக்கொள்வது, மரங்களால் தான் ”.

* * * *

“ ஒரு படம் என்பது என்ன ? - நிழலில் புதைத்த
ஒளியே அந்தப் படம் ”.

* * * *

“ கன்னியே, உனது அழகு இன்னும் பழுக்காத ஒரு
கனி. ஒரு ஆழ்ந்த ரகசியம் அதில் பதுங்கிக்
கிடக்கிறது ”.

* * * *

தாசூர் சாகுந்தருவாயில் மரணத்தைப்பற்றிப் பாடியிருக்கும் பாட்டு உணர்ச்சி நிறைந்தது.

“ துன்பத்தின் நீண்ட இரவு, என் கதவண்டை
அடிக்கடி வந்திருக்கிறது ;

துன்பத்தின் சுளித்த புருவத்துடன், பயங்கரமான சின்னங்களுடன் மாயவடிவில் இருட்டில் தோன்றி மறையும் மாய வடிவுடையது;

அதனுடைய பயங்கரமான வேஷத்தை நான் நம்பியபோது, நான் பயனற்ற தோல்வியையே அடைந்தேன்;

வெற்றியும் தோல்வியும் வாழ்க்கையின் விளையாட்டு, வாழ்க்கையின் மாயை;

குழந்தைப் பருவம் முதல் இந்த மாயத்தோற்றம் துன்பப் போர்வையில் நகைத்துக்கொண்டு நம்மைப் பின்தொடர்ந்து வருகிறது;

எங்கும் மரணத்தின் தெளிந்த வேலைப்பாடு துன்ப மயமாகக் கவலைத்திரையில் விரிந்து படர்ந்து சுழல்கிறது”.

* காதற் சித்திரம் *

* அமாவும் விநாயகாவும்

[மகளும் தந்தையும்]

அரச குடும்பத்தில்,

தந்தை தாயின் மனநிலைகளுக்கு விரோதமாக, அவர்கள் பேசி முடிவு செய்திருந்த திருமணப்பேச்சுக்கு முரணாக, அமா என்ற பிராமணப்பெண், ஒரு முசல் மனைக் காதலித்து, அவனிடம் உண்மையான அன்பு காட்டி, ஒரு மகனும் பிறந்துவிட்டான்.

இதைத் தந்தை அடியோடு வெறுக்கிறான். தாயும் அளவுக்கு மிஞ்சிக் கோப்பப்படுகிறாள்; தங்கள் குடும்பக் கௌரவமே பாழாய்ப்போய்விட்டதென்று, வருந்தி பெண்ணைக் கடிந்து பேசுகிறார்கள்.

முசல்மனால் கொல்லப்பட்ட ஹிந்து மாப்பிளையின் இறந்த உடலோடு, உடன் கட்டை ஏறவேண்டுமென்று தாய் வற்புறுத்துகிறாள்; தந்தை இதை வேண்டாமென்று மறுத்து, தன் மகளுக்கு இரக்கம் காட்டி, அவளுக்கு உதவியாக இருக்கிறான், இன்பமாய் வாழ்விடுகிறான்.

மகள் அமா, தன் காதலின் தூய்மையையும், இனிய மகன் பிறந்த அருமையையும் உறுதிசெய்து, வீராவேசத்தோடு, தன் கொள்கையை நிலைநிறுத்துகிறாள்.

இந்தக் காதல் நிகழ்ச்சியை, தாகூர் 18 பக்கங்களில் அருமையாகக் கவிதை மணத்துடன் சித்தரித்திருக்கிறார், நடையிலே, உண்மையும் அழகும் கொஞ்சியே விளையாடுகின்றன.

* (சஞ்சலம்: Fugitive Pages 75 to 92)

வசந்த காலம் [FUGITIVE - Pages - 121- 122]

வசந்தமே, வருக, வருக! இந்த பூமியை அளவுக்கு மிஞ்சியே, வெறிகொண்டு காதலிக்கின்றாய் அல்லவா? காடே கதறிக் கொண்டு வரும் காட்சியை உன்னால் செய்ய முடியுமல்லவா?

மலர்கள் வாய்திறந்து, புதிய பசிய இலைகளைக் கிளரும் சமயத்திலே, நீ அமைதியிலே, ஏரியின் இருண்ட

மௌனத்திலே, புழுதியின் சிறையிலே. ஒளிப்புரட்சி யாகக் கிளம்பி, சிறைப்பட்டுள்ள விதைகளுக்கு விடுதலை வழங்குவாயாக!

மின்னலின் மாயச்சிரிப்பைப்போல, புயலின் கூக் குறலைப்போல, சதா இரைந்து கொண்டிருக்கும் பட்டணத்தின் மத்தியிலே புகுந்து, புரட்சிசெய்வாயாக! சிறைப்பட்ட சொல்லுக்கும், இயற்கையான முயற்சிக்கும், எங்கள் வலியிழந்த போராட்டத்துக்கு பலமூட்டி, மரணத்தையே முற்றுக்கையிட்டுத் தோல்வியடையச் செய்வாயாக!.

தமிழ் இலக்கியத்திலே

சில காதற் பாடல்களை கவனிப்போம்

“குடத்துவிளக்கே போல்க்
கொம்பன்னூர் காமம்
புறப்படா; பூந்தார்
வழுதி புறப்படில்,
ஆபுகுமலை
அணிமலையில்த் தீயேபோல்,
நாடறி கௌவை
தரும்.”

(முத்தொள்ளாயிரம்)

“இவன் என் நலங்கவர்ந்த
கள்வன், இவன் எனது
நெஞ்சம் நிறையழித்த
கள்வன் என்(று), அஞ்சொலாம்!

செல்லும் நெறியெலாம்
 சேரலர்கோக் கோதைக்குச்,
 சொல்லும் பழியோ
 பெரிது ”

(முத்தொள்ளாயிரம்)

“பெண்மை வாழ்கென்று கூத்திடுவோமடா
 பெண்மை வெல்கென்று கூத்திடுவோமடா
 உயிரினுமிந்தப் பெண்மை யினிதடா
 ஊது கொம்புகள், ஆடுகளிகொண்டே.”

—பாரதியார்

“மாசறு பொன்னே! வலம்புரிமுத்தே!
 காசறு விரையே! கரும்பே! தேனே!
 பெண்ணே! கொடியே! புனைபூங்கோதாய்!
 நாணின் பாவாய்! நீள்நில விளக்கே
 கற்பின் கொழுந்தே! பொற்பின் செல்வி”

—சிலப்பதிகாரம்

கண்ணின் கடைப்பார்வை
 காதலியர் காட்டிவிட்டால்
 மண்ணில் குமரருக்கு
 மாமலையும் ஓர் கடுகாம்
 கிட்டரிய காதற்
 கிழத்தி இடும்வேலை
 விட்டெறிந்த கல்லைப்போல்
 மேலேறிப் பாயாதோ?”

—பாரதிதாசன்

“நச்சுடை வடிக்கண்மலர்
 நங்கைஇவ ளென்றால்
 இச்சிலை கிடக்க, மலை
 ஏழையும் இருனே?”

—கம்பர்

“சோலை மலரொளியோ—உனது
 சுந்தரப் புன்னகை தான்?
 நீலக் கடலையே—உனது
 நெஞ்சி லலைகளட!
 கோலக்குயிலோசை—உனது
 குரலினிமை யட!
 வாலைக் குமரியட—கண்ணம்மா
 மருவக் காதல் கொண்டேன்.”

—பாரதியார்

“கூடிப் பிரியாமலே—ஓரிருவெல்லாம்
 கொஞ்சிக் குலவியங்கே
 ஆடி விளையாடியே,—உன்றன் மேனியை
 ஆயிரங்கோடிமுறை
 நாடித் தழுவிமனக்—குறைதீர்ந்துநான்
 நல்லகளி யெய்தியே
 பாடிப்பரவசமாய்—நிற்கவே தவம்
 பண்ணிய தில்லையட!”

—பாரதியார்

முடிவுரை

V. R. M செட்டியார் B.A.

தாசூரின் நூல்களிலே, இலக்கிய வெறியின் சிகரத்திலே, தாசூரின் ஜோதிக்கண்களும் ஹாஸ்ய மின்னலும் சுழல்கின்றன. அல்லவா? கீதாஞ்சலியிலே. தாசூரின் ஆன்ம தேஜஸ் ஒளிவீசுகிறது; என்னுடைய தமிழ் வசன மொழிபெயர்ப்பைத் தழுவி கவிஞர் நாகமுத்தையா அமைத்திருக்கும் பாடல்கள், அருமையானவை; யாப்பமைதியோடு ஒடோடி வருகின்றன, இனிய தமிழ்ப் பாடல்கள். வேறு சிலர் பாடியிருக்கும் கீதாஞ்சலிப் பாடல்கள், சில இடங்களில் மூலக்கருத்தை மீறியும் சில இடங்களில் மங்கித்தேங்கி மறைந்தும் இருக்கின்றன. மூல இலக்கிய வெறி, மொழி பெயர்ப்பிலே எங்கோ, போய்விடுகிறது.

தாசூர் உலக மொழிகளை யெல்லாம் கற்று, உலக இலக்கிய கர்த்தாக்களின் உள்ளச்சிலிர்ப்பை உணர்ந்தவர்; மொழி பெயர்ப்பின் உள் அந்தரங்கத்தையும் உணர்ந்தவரல்லவா? ஷெல்லி, பிரௌனிங், ராசெட்டி, ஸ்வின்பர்ண், வேர்ட்ஸ்வொர்த் பாடல்களை ஆங்கிலத்திலிருந்து, அருமையாக இனிமையாக வங்காளிப் பாடல்களாக மொழி பெயர்த்திருக்கிறார், அல்லவா?

“Let the heart murmur
its secret in song”

—TAGORE

“இதயம் இன்ப இரகஸ்யத்தை
பாடி முணு முணுக்கட்டுமே!”

—தாசூர்

“பாட்டினைப்போல் ஆச்சரியம்
பாரின்மிசை இல்லையடா”

“பாட்டுத் திறத்தாலே—இவ்வையத்தைப்
பாலித்திடவேண்டும்”

—பாரதியார்

குறளாசிரியர் சொல்வது, தாகூருக்கு முற்றும்
பொருந்தும்

“எப்பொருள் யார் யார் வாய்க்கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு”

“அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார் அறிவிலார்
என்னுடையரேனும் இலர்”

“உலகம் தழீஇய தொட்பம் மலர்தலும்
கூம்பலும் இல்லதறிவு”

“தனக்குவமை இல்லாதான் தாள்சேர்ந்தார்க்கல்லால்
மனக்கவலை மாற்றல் அரிது”

குணக்குன்றேறி நிற்கும் கவிஞரின் மாபெரும்
லட்சியங்களுக்கு விளக்கம் தருகின்றன, மேலேகண்ட
குறட்பாக்கள்; உலக உண்மைகளை ஊடுருவி அறிந்த
உத்தமன்தான், உலக வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக
அமைவான் என்பது திண்ணம்.

ஏழைகளின் வறுமையை அறவே ஒழிக்க, உலக
உத்தமர்கள் உறுதியாக உழைக்கவேண்டும்;

“ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்லது ஊதியம்
இல்லை உனக்கு” — குறள்.

இந்தக் குறளின் பொருளை அனுபவ வாயிலாக
நன்கு அறிந்தவர், தாகூர்; பிறர்க்கு உதவாச் செல்வம்,
சீரழிந்த செல்வம் தான்; பலர் துடிக்க, ஒருவன் பேராசை

யோடு இலாபத்தைக் கருதிப் பணம் திரட்டுவதும் பாவம் தான் ; தருமம் தலைகாக்கும் என்பது உறுதிதான் . ஈகையற்ற கருமிதான், கொடிய சண்டாளன், கல்நெஞ்சு உடையவன், சீரழிந்த பாபி, கேவலமான உலோபி.

மன இழுக்கம் கொண்ட வியாபாரி, உலகத்தையே கொள்ளையடித்து, என்ன பயனை அடைந்திருக்கிறான் ? இறைவனது இனிய பீடத்தை அவனால் எட்டித் தொடவாவது முடியுமா ?

அறிவின் சிறப்பையும், ஆண்டவன் சிறப்பையும் நன்கு உணர்ந்தவர், தாகூர்; கீதாஞ்சலி, கனிகொய்தல், இறுதிப் பாடல்களில், இறையொளி அகண்டமாய் மின்னலிடுகிறதல்லவா ?

அறிவின் ஆழத்திலே, ஆன்ம ஒளியின் விரிவிலே, நாம் உலகின் அற்புதங்களையே இன்பமாய் அனுபவிக்கிறோம். அறிவிலிகள், ஆண்டவனை மறந்து, அறிவையும் பெருது தற்பெருமையிலே சுழன்று, இறுதியில் பொடியாய்ப் போகிறார்கள் அல்லவா ? அறிவை வளர்த்து, உலக வளர்ச்சிக்கு ஆக்கம் தருவது, மனிதனது முதற் கடமையாகும். அறிவால், ஏழைகள் உன்னத நிலையை அடையலாம், உண்மையை உணரலாம், வாழ்க்கையின் சிறப்பை பெருக்கலாம் அல்லவா ? ஏன் ஏழைகள் ஏமாந்து வாழவேண்டும் ?

2

நட்பின் சிறப்பையும், காதலிலே ஊடலின் இன்பத்தையும் தாகூர் பல பாடல்களில் அருமையாகச் சித்தரித்திருக்கிறார் ; சிறந்த நண்பர்கள் கிடைப்பதும் அரிது ; காதல் உலகிலே, சிறந்த காதலர்கள் சிறப்பாய் வாழ்வதும் அரிதாகிவிட்டது.

பெண்மையின் இயற்கைச் செல்வத்தையும்
 செளந்தரியச் சிலிர்ப்பையும், இனிய காதல் மழலையையும்
 நன்கு உணர்ந்தவர், தாகூர்; அவர் பெண்மையின்
 அபூர்வ எழிலையும் ஆற்றலையும், இறைவன் சிருஷ்டியிலே
 'பெண்மையின் அபூர்வ அந்தரங்கத்தையும் அருமை
 யாகவே அனுபவித்தும் புஷ்பந்திருக்கிரூர்; நமது கவி
 பாரதியரும், அவ்விதமே மிக ஆழமாகவே உறுதி
 அல்லவா? பெண்மையே. பேரெழில்கொண்ட இயற்கைச்
 செய்திருக்கிரூர், செல்வம், நிகரற்ற சிருஷ்டி இரகசி
 யத்தையே தாங்கி நிற்கும் சக்திகொண்டது. இதையா
 ராலும் மறுக்க முடியாது தான்! வள்ளுவரும், இந்த
 மாபெரும் உண்மையை உறுதி செய்யவில்லையா?

3

குழந்தையே, இறைவனது திருவுருவம்; பளிங்கு
 போல் தூய களங்க மற்ற சிருஷ்டி ஓவியம். உலக
 மாயை குழந்தையைத் கொடர்ந்ததும், தெய்வத்தூய்மை
 மாறி உலக விஷத்தையே உட்கொண்டு களங்கமடை
 கிறது. இதுவே தாகூரின் கருத்து; ஆங்கிலக் கவிஞன்
 வேர்ட்ஸ்வொர்த்தும் இதையே மீண்டும் மீண்டும் வற்பு
 றுத்தியிருக்கிறான்.

குழந்தையின் மழலையே, கவிதையின் சிரம்,
 என்பதை தாகூர் நன்கு உணர்ந்திருக்கிரூர்; இதுவே
 உலக இலக்கிய மேதைகளின் தீர்ப்பு ஆம்! குழந்தை
 விளையாடும் போதும், பேசும் போதும், நாம் சிறந்த
 கற்பனை உலகிலே புகுந்து வெறிகொண்டே விளையாடத்
 துடிக்கிறோம், அல்லவா?

4

கவிதையின் ஆழ்ந்த அந்தரங்கத்தை நன்கு
 உணர்ந்தவர், தாகூர்; பிறவிக் கவிஞர்களுக்கே, இந்த

அரிய உண்மை புலப்படும்; இயந்திரம் போல செய்யுள் செய்பவன், உண்மைக்கவியே அல்ல; அவன் யாப்பின் கைதியாகவே காட்சியளித்திருன். செய்யுள் தச்சன், கவிதை உலகிலே உலவ முடியாதுதான்.

அவனுடைய செய்யுட்களிலே, நாம் கனிஇரசத்தைக் காணமுடியாது; இலக்கணமுட்கள், வாசகனின் தெளிந்த நெஞ்சிலே இடரிக்கொண்டே இருக்குமல்லவா? உணர்ச்சி வெறியிலே, உண்மைக்கவிஞர்கள், பிரக்ஞை இழந்தே கதறுவார்களே? செய்யுட்தச்சன், இதை எவ்வாறு ஆற்றமுடியும்? தாகூரின் நிகரற்ற கவிதைகள், நம்மனத்திலே மனோஞ்சிதமாகவே, ஆறுதல் அளிக்கின்றனவே! துன்பத்தை அறவே மறக்கத் துணை செய்கின்றனவே! பாரதியாரின் பாடல்களையும் தாகூரின் பாடல்களையும் நாம்படித்து இன்புறும்போது, நாம் உலகம் அனைத்தையுமே மறந்து, மெய் சிலிர்த்தே நிற்கிறோமல்லவா? மாபெரும் உண்மைகள், கண்முன் மலர்ந்து மின்னலிடுகின்றன, ஆம்!

மனிதன் பாபச்சுமையை தினந்தோறும் ஏற்றிக் கொண்டே தடுமாறுகிறான்; இருந்தாலும் இறைவன் நம்மை மறந்து வெறுக்கவில்லையே, என்று தாகூர் கூறும்போது, நாம் ஆன்ம உலகிலே, உன்னத நிலையை அடையவில்லையா? நம்மால் தாகூரை மறக்கவே முடியாதுதான். கவிஞர் தாகூர், ஒரு சிரஞ்சீவிக்கவி, ஆன்ம உணர்வுக்கு ஒரு மாமருந்துதான்.

POETRY

Poetry is a deep resonant dream
bubbling into song;

it is a sweet soul - softening rhapsody,
tranquillising in harmony and high
felicity of inner trance;

a poet is a born singer who cannot
quell his surging intuitive frenzy;
he sings his soul out, offering comfort
to the distracted soul around.

-- V. R. M. Chettiar, B. A.

தாகூரின் உன்னதச் சிறப்பைப் பற்றிக் கவிஞர்
திலீப் குமார் ராய் பாடிய பாட்டைக்கொண்டு
இந்நூலை முடிப்போம்.

“ஓ ஜோதிப்பறவையே, நீ, விண்ணில் பறக்கின்றாய்.
உனது குரல் ஒரு கனவு, ஒரு பாடல்;

நகடித்திரங்களுக் கிடையே யாத்திரை செய்யும்
அன்பும் அழகும் கனிந்த நீ, ஒரு விருந்தாளியாக
வாழ்கின்றாய்;

ஓ மலர்ந்த மணிப் பூவே, ரோஜாவே, நமது
புராதனச் செல்வத்தை இசைக்கின்றாய்;

உறக்கத்தின் இருளில் உனக்கு ஓய்வில்லை. உனது
சுடர்ச்சிறகுகள் அந்திப்பொழுதை எரித்துவிடும்”.

இதுவே ஒரு பெரிய வங்கக் கவியைப்பற்றி மற்றொரு
வங்கக் கவி கூறும் சிறப்பாகும்.

கவிஞர் ஹரீந்திரநாத் சட்டோபாத்யாயா, தாகூர்
இறந்ததைப்பற்றி மிக மிக வருந்தி, துக்கத்தில் முழுகிய
நிலையில், சென்னை வானொலி நிலையத்தில் ஆற்றிய

சொற்பொழிவில், “தாகூர் ஒரு சாதாரண மனிதரல்ல; அவர் ஒரு உயர்ந்த கவிஞர். அமரநிலை அடைந்து விட்டார். அவரே ஒரு சகாப்தத்தின் விதையும் விருக்ஷமுமாவார்” என்று கூறியுள்ளார். ஜவஹர் சொல்லுகிறார்:

“தாகூர் இந்தியாவின் ஒப்பற்ற நட்சத்திரச் சுடர். நமது நாட்டிற்கு ஒளி வீசுவதுடன், உலகத்திற்கும் பழமைபுதுமை நிறைந்த செல்வத்தைக் கலந்து வழங்கிய சிருஷ்டி கர்த்தாவுமாவார்.”

சரோஜினி தேவியார் தனது மின்னல் மொழியில் கூறுகிறார்;

“எத்தனை தலைமுறை தாண்டினாலும் வசந்தத்தின் முதல் மலர்கள் போல, நிறைமதியின் கீழ் புலம்பிக்கொண்டு செல்லும் நதியின் ஆனந்த கீதம் போல, தாகூரின் பாடல்கள் என்றும் அழியா வண்ணம் மின்னிக் கொண்டிருக்கும்.”

9-8-41ல் ஆசிரியர் ஸ்ரீ கே. ஸ்ரீநிவாசன் “ஹிந்து” பத்திரிகையில் எழுதிய தலையங்கம் தாகூரின் அழியாச் சிறப்பை அருமையாக வலியுறுத்துகிறது.

1931ம் வருஷம் டிசம்பர் 27-ல் தாகூரின் எழுபதாம் ஆண்டு விழா கொண்டாட்டத்தில் கவிஞருக்கு அன்பளிப்பாக கொடுத்த “தாகூரின் தங்க நூல்” (Golden book of Tagore, Pages 374) ஒரு அருமையான சிறந்த இலக்கிய வெளியீடு. அதில் உலகத்திலுள்ள மேதைகள் பலரும் தங்கள் முன்னுரைகளையும், ஆராய்ச்சியுரைகளையும், வாழ்த்துரைகளையும் தந்து உதவியிருக்கிறார்கள்.

A SPECIAL NOTE

Miss S. Dorathy has dealt with the critical aspect of poetry, translating a few poems from Tagore's 'CRESCENT MOON', to support her poetic theory based on Tagore's fancy and imagination and emotional interpretation of specific poetic situations in human life.

I have offered my own translations of certain selected poems of Tagore to lucidly confirm her critical theory. We have so actively co-operated in thus fathoming the rich varied and infinite Wisdom of Tagore who is deeply indebted to many sources of Universal knowledge. His memory is replete with reminiscences of poets, oriental and occidental, and he repeats unconsciously some sublime thoughts of Shelley and Kabir and Vaishnava poets, in his own inimitable language which is certainly creative, modern and progressive.

Tagore's poetic diction, though occasionally obscure, retains and reveals a certain creative fire, disclosing that peculiar genius of a born poet; and surely, we enjoy the poet with a growing rapture of joy, indeed!

Miss Dorathy's heart beams and blossoms, on the ardent wings of emotion, into felicitous petals of fragrance, when she spiritually argues about the splendour of the Divine GRACE, in all its resplendence. She has really recognised the sacred source of faith in all its mysterious magnificence, like Francis Thompson.

Her Tamil prose has a distinct style of its own; there is an individual emphasis of the creative pattern, holding infinite riches in a little room. Like Browning, she is very optimistic in drawing tangible conclusions from human life strongly intermingled with the DIVINE OMNISCIENCE. Her racy idioms are her own, inimitably her own.

GENERAL EDITOR
KARAIKUDI

V. R. M. CHETTIAR, B. A.
9-3-1968

